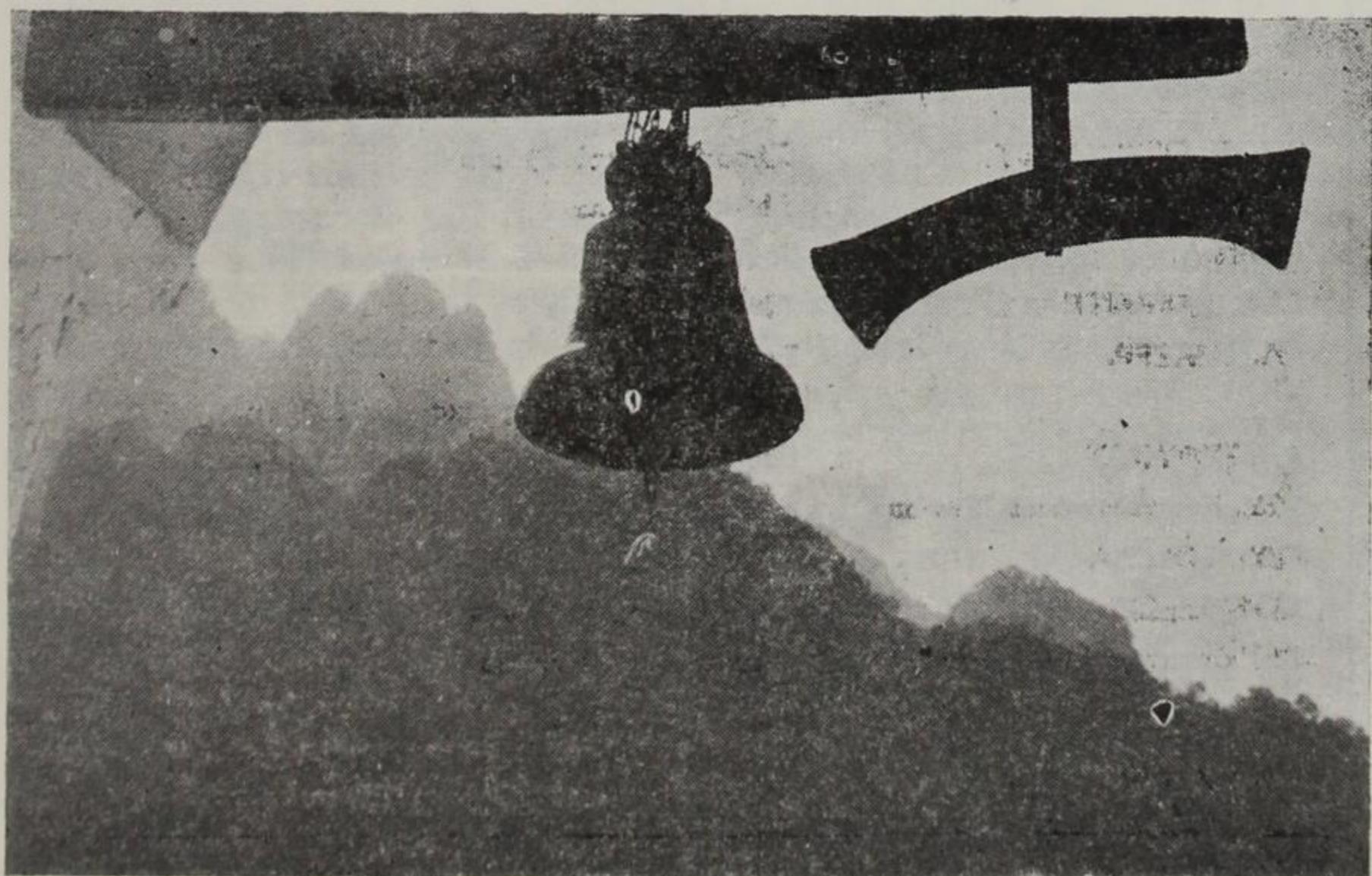

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

JOYNIOΣ 1967

ΑΡ. 62 - ΕΤΟΣ ΣΤ'

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

KONITSA

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

Έκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν «Ο ΑΩΟΣ»
ΓΡΑΦΕΙΑ: Βύσσης καὶ Καΐρη 2 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Έσωτερικοῦ : Δρ. 100 — Κοινοτήτων : Δρχ. 150 — Έξωτερικοῦ: Δολλάρια 8
Διὰ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς Κονίτσης δρχ. 75

Διευθυντής: ΑΛΕΞ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ, Αγίας Ζώνης 48 — Αθῆναι

Τυπογραφείου: Κ. Αθανασίου, Αριστοφάνους 9 — Περιστέρι

Ανταποκριτής ἐν Κονίτσῃ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Αντιπρόπος ἐν Ιωαννίνοις: ΑΡ. ΠΥΡΡΟΣ δικηγόρος, δδὸς Μπότσαρη τηλ. 654

» ἐν Θεσσαλονίκη: Κ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ Ιατρός, δδὸς Ικτίνου 4, τηλ. 78.949

Εμβόλια: ΔΗΜ. ΜΗΛΙΓΚΟΝ, Λεωφ. Αλεξάνδρας 83 (Τομεὺς 702)

Άλληλογραφία: ΑΛΕΞ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ Αγίας Ζώνης 48 — Αθῆναι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΚΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ	: Σήμαντρα στὸ Στόμιο
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ	: Μελισσοκομία
ΓΙΑΝ. Λ.	: Ιούνιος
ΓΑΛ. ΣΑΡΑΝΤΗ	: Τὰ ὄρια
ΚΛ. ΠΑΤΕΡΑ	: Στὴ μητέρα
Λ.	: Παναγιώτης Χατζηνίκου Κονιτσιώτης
Α. ΕΥΘΥΜΙΟΥ	: Βούρμπιανη
Σύλ. Κονιτσιωτῶν ἡ "Ενωση	: Ἐπιστολὴ
ΕΥΡ. ΣΟΥΡΛΑ	: Κριτικὴ τοῦ Βιβλίου
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ	: 'Ο Νέος Μητροπολίτης κ. Σεβαστιανὸς
Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας	: Νέα ἀπ' τὴν πατρίδα

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑ

Τὸ μέλι εἶναι πανάρχαια τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ συστηματικὴ ὅμως μελισσοτροφία εἶναι ὑπόθεσις τῶν δύο τελευταίων αἰώνων. Τὰ τελευταῖα, ἴδιαίτερα, χρόνια ἡ ἐπιστημονικὴ μελισσοκομία πῆρε μεγάλη ἀνάπτυξη σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Δυστυχῶς στὴν Ἑλλάδα, παρότι τὸ κλῖμα μας καὶ ἡ χλωρίδα μας εὔνοεῖ πάρα πολὺ τὴν ἀνάπτυξη τῆς μελισσοκομίας, (εἴμαστε ἡ τέταρτη στὴ σειρὰ χώρα στὴν παραγωγὴ τοῦ μελιοῦ), ἐν τούτοις ἡ μελισσοκομία οὔτε τὴν ἔκταση στὶς παραγωγὶ κὲς ἐπιδόσεις μας ποὺ θάπρεπε νὰ πάρῃ πῆρε, οὔτε καὶ οἱ νέες ἀποδοτικὲς μέθοδες φθηνῆς καὶ ἀποδοτικῆς καλλιεργείας δρῆκαν εὐρὺ στάδιο ἐφαρμογῆς. Οἱ κυριώτεροι λόγοι τῆς καθυστερήσεώς μας, εἶναι:

α) Ἡ χαμηλὴ ἐσωτερικὴ κατανάλωση τοῦ μελιοῦ καὶ τοῦτο ἀπὸ παντελῆ γνοια τῶν σημαντικῶν θρεπτικῶν καὶ οὐγιεινῶν ἴδιοτήτων του. Χαμηλὴ διαφήμιση. Γψηλ ὀκόστος κλπ.

β) Ἡ περιωρισμένη προσπάθεια ἐξαγωγῆς τοῦ μελιοῦ. Τὸ μεγαλύτερο μέρος περίπου 700.000 κυψέλες καὶ παράγουμε τῆς παραγωγῆς μας σὲ μέλι (διαθέτουμε κάθε χρόνο 4.500 τόνους μέλι καὶ 120 τόνους κεριοῦ ἀξίας δρχ. 90.000.000), καταναλώνεται στὸ ἐσωτερικὸ καὶ δὲν ἔξαγεται στὸ ἐξωτερικὸ (Ἀγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Βέλγιο, Καναδᾶς κλπ.) παρὰ ἕνα ἐλάχιστο μέρος τῆς παραγωγῆς μας.

γ) Ἡ ἐλλειψη εἰδικῆς μόρφωσης τῶν ἀγροτῶν μας. Ἡ ἐλλειψη αὐτῆς, δὲν περιορίζεται μόνον στὰ θέματα τῆς μελισσοκομίας, ποὺ φυσικὰ ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ καὶ ἀπαραίτητο στοιχεῖο ἀναπτύξεως τῆς μελισσοκομίας, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ γενικώτερα, στὴν μόρφωση τῶν ἀγροτῶν — δὲν ἔχουν συλλάβει τὴν σοβαρότατη συναλλιεργητῶν ὀπωροφόρων δέντρων, ποὺ

μπολὴ τῆς μελισσοκομίας στὸν λεγόμενο «ἀγενῆ πολλαπλασιασμὸ τῶν φυτῶν» καὶ ὁ ὅποῖος δίνει στὴν ἀγροτικὴ οἰκονομία μᾶς διοήθεια ἀξίας 10—15% τῆς συνολικῆς της ἀξίας, δηλαδὴ μὲ τὰ Ἑλληνικὰ μέτρα, προσθέτει μιὰ ἀξία σ' αὐτὴ τῆς τάξεως τοῦ 1.500.000.000 δραχμῶν (Σημιώνουμε ἐδῶ πώς στὴν Καλιφόρνια τῆς Αμερικῆς, ποὺ διαθέτει τὸ ἵδιο μὲ ἐμπᾶς Κλῖμα, οἱ καλλιεργηταὶ ὀπωροφόρων δένδρων πληρώνουν τοὺς μελισσοτρόφους γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν κυψελῶν των, πολλὲς φορὲς ἀπὸ μεγάλες ἀποστάσεις, γιὰ τὴ γονιμοποίηση τῶν λουλουδιῶν τῶν δένδρων των.) καὶ δ) Ἡ παντελῆς ἀδιαφορία γιὰ τὴν τυποποίηση τοῦ μελιοῦ, καὶ καλὴ συσκευασία καὶ τὸν ποιοτικὸ του ἔλεγγο, σὲ τρόπο ὥστε νὰ προσφέρεται στὴν ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ ἀγορὰ μέλι ἀγνὸ (χωρὶς νὰ ὑποστῇ δῆθεν ποιοτικὲς διαφοροποιήσεις τῇ σβιομηχανίᾳ).

Στὴν ἡπαρχία μας, τὸ κλῖμα καὶ ἡ χλωρίδα εἶναι πάρα πολὺ εὔνοϊκὰ γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῆς μελισσοκομίας. Κι εἶναι γνωστὰ ὠρισμένα χωριὰ γιὰ τὸ πολὺ γόστιμο μέλι τους. Φυσικὰ εἶναι σοβαρὰ δύσκολοι οἱ ὄροι διαθέσεως τοῦ μελιοῦ καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν τουλάχιστο σὲ μιὰ πρώτη φάση ἀναπτύξεως ἡ μελισσοκομία δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἔνας συμπληρωματικὸς στόχος γιὰ τὴν ἐπαρχία μας. Στόχος ὅμως μὲ πολὺ μεγάλες προοπτικές. Ἀπὸ τὰ οἰκονομικὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχουμε στὰ χέρια μας καὶ τὰ ὅποια ἀναφέρονται σὲ περίοδο μέχρι τὸ ἔτος 1960, διγαίνει ὅτι κατὰ μέσον ὄρο στὴν Ἑλλάδα ἡ τιμὴ τοῦ μελιοῦ κυμαίνεται γύρω στὶς 20 δραχ. κατὰ κιλό. (1960) καὶ ἡ τιμὴ τοῦ κεριοῦ γύρω στὶς 55 δραχ. κατὰ κιλό. Ἡ τιμὴ αὐτὴ ἐσημείωσε μιὰ ἄνοδο 100% μέσα σὲ δέκα χρόνια (1951—1960). Ἀπὸ 982.118 δὲ κυψέλες (ἀπὸ τὶς δύοτες

ΙΟΥΝΙΟΣ

Φούντωνε γη "Αγο:ξη τὸν Ἰούνιο στὴν Κόνιτσα. Κάποιες τελευταῖες βροχές, ἐνῶ δὲν ἐμπόδιζαν τὸ κιτρίνισμα τῶν λειθαδίων, ἔνα ἀπαλό, κυματιστὸ κιτρίνισμα, φόρτιζαν τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ μιὰ γλυκειά θυγὴ παρουσία.

"Ολάνθιστη, στὴν πλατεῖα τῆς ἀγορᾶς γη λίπα. Αἰώνια κι ἀκαταπόνητη. "Ισως γάναι ἀπ' τὰ λίγα πράγματα ποὺ δὲν θὰ μπορέσουν ν' ἀντικατασταθοῦν μὲ τίποτα μὲ τίποτα, δπου σήμερα ἀπολείπουν. Στὶς γωνιές τῶν δρόμων, στοὺς λάκκους καὶ πρὸ παντὸς στὸ λειθάδι, πίσω ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο, δργίαζε τὸ χαμομήλι. Σκοτωμός, γιὰ νὰ μαζέψουμε μιὰ χούφτα χαμομήλι, χωρὶς νὰ μᾶς πάρῃ μυρουδιὰ κεῖνος ποῦχε νοικιασμένο τὸ λειθάδι. Καὶ φόδος στὸ σπίτι, μήπως ἀνάμεσα στὸ χαμομήλι παρεισέφρυσε καμιὰ μαγκούτα καὶ δηλητηριαστοῦμε. Τὰ θρανία, κάθε μέρα καὶ πιὸ πολὺ, γινόταν δυσδάσταχτα. "Αγωνίες γιὰ τὰ ποιήματα ποὺ θ' ἀπαγγέλαιμε στὶς ἔξετάσεις... Τί κακὸ ἦταν κεῖνο!! Κανένας δὲν ἤθελε ἀπλὰ εἰρηνικὰ τραγουδάκια. "Ολοι μας ἀποβλέπαιμε στὰ μεγάλα λόγια. Στὰ ήρωικά. Στὸν Ἀθανάσιο Διάκο. Στὸ Γρηγόριο τὸν Ε' Στὸ Λαμπέτη... Ποιός καταδεχόταν νὰ σκεφθῇ, δτι μποροῦσε νὰ ἐμφανισθῇ μπροστὰ σὲ τόσο κόσμο μὲ τὸ «τσοπανάκος ἥμουνα» γη κανένα

464.372 ἦταν χωρὶς πλαίσιο καὶ 517. 746 ἦταν μὲ πλαίσιο) βγῆκαν 6.297 τόννοι μέλι καὶ 227 τόννοι κεριοῦ, ποὺ σημαίνει δτι κατὰ μέσον ὅρο μιὰ κυψέλη παράγει τὸ χρόνο γύρω στὰ 6,5 κιλὰ μέλι καὶ 250 γραμμάρια περίπου κερί. Εἶναι φανερὸ πώς δὲν χρειάζονται περισσότερα σχόλια γιὰ νὰ δεῖξῃ κανένας τὴ δυναμικότητα τῆς μελισσοκομίας σὰν συμπληρωματικοῦ παραγωγικοῦ στόχου τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας μας.

ἄλλο ἀπλό, εἰδυλλιακὸ τραγούδι, ποὺ ταιριάζε ἄλλωστε περισσότερο στὴν παιδικὴ μας ηλικία. "Απορρίπταιμε μετὰ δελυγμίας τὰ σατυρικά, τὰ θεωροῦσαιμε ἀγάξια, μικρά, τιποτένια. Προτιμούσαιμε τὸ τίποτα, τὴν ἀφάνεια. Κι' οἱ καλοί μας οἱ δάσκαλοι πόσα τερτίπια δὲν εἶχαν σοφιστεῖ γιὰ νὰ μᾶς μεταπείθουν, ώστε νὰ ἐπέρρχονταν κατὰ κάποιο τρόπο συμβιβασμὸς ἀνάμεσα σὲ κεῖνο ποῦθελαν οἱ ἀκροατὲς καὶ σὲ κεῖνο ποὺ ἀξιώναιμε μεῖς. Οἱ μεγαλύτεροί μας ἀρχιζαν τὶς γραπτὲς ἔξετάσεις, ἀξιοδάκρυτα ὅντα μὲ κεῖνα τὰ μάτια τους ποὺ δλο κύτταζαν πρὸς τὸν ἑαυτό τους, ἀναζητώντας μέσα τους τὸ τετράδιο τῆς ἀπομνημόνευσης. Μελανωμένοι ἀπ' τὴν κορφὴν ως τὰ νύχια, χέρια, ρούχα, παντοῦ.

Τὶς ώρες ποὺ κλέβαιμε, σκαρφαλώναμε στοὺς τοίχους γιὰ γ' ἀρπάξουμε κανένα κλωνάρι μισογινομένα κεράσια (κάτι ώραία κοκκινδέζανθα μπελούσια) γη γεμίσουμε τὶς τσέπες μας τσάγαλα καὶ πούργα. Καὶ στὶς γειτονιές παίζαιμε τὸ Κλεούφ κυρὰ τσάντα.» Κατασκηνώνοντας μεσ' τὸ δρόμο στήναμε τζαντόρες. Καὶ τα δράδια θάζαιμε παγίδες στοὺς ἀγύποπτους διαβάτες μὲ χίλια δυὸ τερτίπια.

Γύρω στὶς 20 τοῦ μηνός, ήμεροιηγίκ σημαδική, γιατὶ ὁ κόσμος πίστευε πώς μὲ τὸ ἡλιοτρόπιο ἀλλάζει καὶ γη μοῖρα μας, γίνονταν στὰ σκολειὰ οἱ ἔξετάσεις. "Αγοιγαν οἱ αἴθουσες. Φέργαμε ἀπὸ τὰ σπίτια μας καρέκλες, ποὺ τὶς σημαδεύαμε γιὰ νὰ μὴ χαθοῦν (τὶς περισσότερες φορὲς μάταια, γιατὶ πόσοι μ' αὐτὸ τὸ κόλπο δὲν εἶχαν δρῆ τὸν τρόπο ν' ἀγανεώσουν τὴν οἰκοσκευὴ τους;) "Ακόμα καὶ σήμερα, μπαίγοντας στὰ σπίτια τῆς Κόνιτσας, δταν δὲν ξέρεις, ἀπορεῖς γιὰ τὸ σημάδεμα δλων σχεδὸν τῶν καρεκλῶν, σὰ γάταν πρό-

Τὰ ὄρια

Γαλάτειας Σαράντη

Ἡ Γαλάτεια Σαράντη, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς ἑλληνίδες πεζογράφους. Τὸ κύριο ἔργο τῆς, εἶναι τὸ μυθιστόρημα. Ἔγραψε ὅμως μ' ἐπιτυχίᾳ νουθέλλες καὶ διηγήματα. Βασικὸ χάρισμα τοῦ λόγου τῆς ἡ ἰκανότητα νὰ δίνῃ τὴν ἐσωτερικὴ δόνησι μ' ἐξωτερικὴ περιγραφή, τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς μὲ τὰ πράγματα τοῦ γύρω κόσμου.

Τὰ βιβλία τῆς: «Τὸ βιβλίο τῆς χαρᾶς» (Νουβέλλα 1947), «Πασχαλιὲς» (Μυθιστό-

ρια, ποὺ τὰ φοβᾶσαι μὴ χαθοῦν στὸ καπάδι.

Ἐτσι σὲ παράταξη ἀντιμέτωποι ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ οἱ καρέκλες γιὰ τοὺς θεατὲς, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ θρανία γιὰ μᾶς, τοὺς «ὑπόδικους». Παμπάλαια συνήθεια οἱ ἔξετάσεις στὴν Κόνιτσα. Κατάλοιπο τῆς ἐποχῆς ποὺ τὸ κοινὸ ἀποφάσιζε γιὰ τὴν προκοπὴ μαθητῶν καὶ δασκάλων, ἀπ' τὸ ὅποιο ἔφυγε τώρα ὁ ἱεροεξεταστικὸς χαρακτῆρας κι' ἔμεινε μόνο τὸ ἑορταστικὸ στοιχεῖο. Ο δεσπότης, οἱ ἀρχές, ὅλοι οἱ Κονιτσιῶτες. Κι' ἀρχίζαμε μὲ τοὺς «τρεῖς μεγίστους φωστῆρες τῆς τρισηλίου θεότητος». Ἐμεῖς τρέμαμε μὲ τὴ σκέψη τῆς ἀπαγγελίας, οἱ γονεῖς χειροκροτοῦσαν καὶ γελοῦσαν ἀπ' τὶς διασκεδαστικὲς ἀδεξιότητές μας. Πότε πότε συγκινοῦνταν πραγματικά. Οἱ δάσκαλοι καὶ οἱ δασκάλες γνωμένοι στὰ κυριακάτικά τους, γιομάτοι φροντίδες τρέχανε, τακτοποιοῦσαν, χάιδευαν, μούτρωναν ἀπειλοῦσαν, ὅλα ὅμως σοτοδότες. Φόβος καὶ τρόμος, ὁ παριστάμενος Ἐπιθεωρητής. Μέ τὴν εὐκαρία, δινόταν πότε—πότε καὶ κανένα πικρανάλατο σκετσάκι, σὲ κάποια πρόχειρη σκηνή, στημένη ἀπὸ τὴν κουρελαρία τοῦ κάθε σπιτιοῦ. Πρὸς τί, ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία; Σὲ δυὸ τρεῖς μέρες, στὸν Ἀγιάννη τὸν Κλήδωνα, θανάβαμε τὶς φωτιές στοὺς μαχαλάδες, θὰ πηδούσαμε πάνω ἀπ' αὐτὲς καὶ θὰ πετάγαμε στὴ φλόγα τὶς κλιματσίδες, μετὰ μανίας, σὰν μιὰ πρόθεση ἀπαλλαγῆς, ἀπ' τὰ κακὰ τοῦ χρόνου. Κά-

ρημα 1949), «Τὸ βιβλίο τοῦ Γιογάνες καὶ τῆς Μαρίας» (Νουβέλλα 1952), «Ἐπιστροφὴ» (Μυθιστόρημα 1953. Βραβεῖο τῶν Δώδεκα), «Τὸ παλιό μας σπίτι» (Μυθιστόρημα 1959. Κρατικὸ Βραβεῖο), «Χρώματα Ἐμπιστοσύνης» (Διηγήματα 1962), «Στὰ χρόνια τοῦ Παύλου Μελά» (Παιδικὸ Μυθιστόρημα 1962), καὶ «Τὰ ὄρια» (Μυθιστόρημα 1966).

Τὸ ἀπόσπασμα ποὺ δημοσιεύουμε, εἶναι τὸ τελευταῖο μέρος ἀπὸ τὸ τελευταῖο τῆς βιβλίο.

ποιοι κρατοῦσαν καὶ τὴν παράδοση τοῦ ἀμίλητου γεροῦ, στὴν στάμνα, πούμενε δλη τὴ νύχτα ἔξω. Σὲ λίγες μέρες θὰ μᾶς καλοῦσαν στὸ σκολειό νὰ μᾶς δόσουν τ' ἀποτελέσματα καὶ τὸ ἐνδεικτικό. Στιγμὲς «ἀξιομνημόνευτου καθαρτηρίου δέους». Οἱ μέτριοι κι οἱ κακοί, μουτρωμένοι, φώγαζαν, γκρίνιαζαν σκέφτονταν πώς «κάνουν χατήρια οἱ δάσκαλοι» «Ολοι μας ὅμως τὴν ἐπομένη ἄλλοι ἀπὸ χαρὰ κι ἄλλοι ἀπὸ λύπη μὲ κοινὴ διάθεση ἐκδίκησης ἀποτοξιγώναμε τὴν ἀπελευθερούμενη παιδική μας φαντασία, σπάζοντας τὰ γεμάτα μελάνι καλαμάρια μας στὸν τοῖχο τοῦ σχολείου. Κι ἔπαιρνε, τὸ καημένο τὸ σκολειό, τοὺς τρεῖς μῆνες τῆς ἔρημίας του, ἐκείνης τῆς θλιβερῆς ἔρημίας ποὺ ἀποκτοῦν, οἱ Ἱεροὶ καὶ Ἄβατοι χῶροι, χωρὶς τὴν ἀνθρώπινη παρουσία, μιὰν ἀξιοθρήγητη ὅψη, ἀναμένοντας τὴν ἀποκατάσταση, ὑπομονετικὰ μὲ τὰ Πρωταβρόχια τοῦ Σεπτέμβρη, ἀπ' τὴν Κυρὰ Βγένω ἢ τὴν Κυρὰ Πούλια,—τ' ἀγαθοποιὰ «στοιχε ἀ»τῶν σχολείων τῆς Πάνω Κόνιτσας—τὴ σκούπαι καὶ τὶς γεμάτες καλωσύνη «κατάρες τους» τὶς «κατάρες» ποὺ ὑποτονθόρυζαν, ἄλλωστε, νύχτα μέρα, ἀποκαθιστώντας τὶς μικρὲς ζημιέ μας ἢ συλλαμβάνοντας τὶς ἀστεῖες ζαβολιές μας, χωρὶς καμμιὰ πρόθεση συγέπειας στὸ κακὸ ποὺ ἔξαπόστελναν κουνώντας τὸ κεφάλι, νὰ μᾶς δρῆ. Γιατὶ κι αὐτὲς δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν χωρὶς αὐτὴ τὴ διαρκῶς ζημιωγό παρουσία μας, οὕτε κι ἔμεις χωρὶς αὐτές.

Δ.

Βρήκε τὴν Ξένη ἔτσι ὅπως τὴν ἤξερε. Λιγάκι πιὸ ἀδύνατη ἵσως, καὶ σὰ νὰ εἶχε πάρει τὴν ὑπερήφανη στάση τῆς ἐγκύου, παρ' ὅλο ποὺ σὲ τίποτα δὲν φαινόταν ἀκόμη ἡ ἐγκυμοσύνη της. Ἡ ἐπιδερμίδα της εἶχε ἔνα φῶς ποὺ δὲν τὸ εἶχε πρίν, καὶ τὰ μαλλιά της μιὰ λάμψη ποὺ δὲν τὴν εἶχαν πρίν. Ὅταν τῆς τὸ εἶπε ὁ Ἀντρέας:—⁷Ηρθε νὰ μᾶς χαιρετήσσει. Φεύγει γιὰ τὸ Ὄρος Σινά! Τοὺς κοίταξε, μιὰ τὸν Ἀντρέα μιὰ τὸ Νίκο, σὰ νὰ γύρευε βοήθεια. Μιὰ στιγμὴ ἀσάφειας καὶ ρευστότητας.

—Θὰ μείνεις ἔκει; ρώτησε κοιτώντας τὸ Νίκο κατάματα.

—Ναί, θὰ μείνω ἔκει!

Κανεὶς δὲν εἶπε γιὰ πάντα, μὰ αὐτὸ ἥταν αὐτονόητο. Δὲν ἐσήκωνε ἡ στιγμὴ περιττὰ πράγματα. ⁸Ισως καὶ νὰ ἥθελαν νὰ κρύψουν ἔναν τρόμο, μιὰ συγκίνηση.

—Δὲ φοβᾶσαι; ξαναρώτησε μὲ σκληράδα αὐτή.

—Οχι, τί νὰ φοβηθῶ;

—Τὴν ἐρημιά!

—Δὲν θὰ εἰναι ἐρημιὰ ἔκει, ἐπέμεινε χαμογελώντας παράξενα σὰ νὰ μιλοῦσε σὲ παιδί.

—Ω, μὴ μοῦ πεῖς εἰναι ὁ Θεὸς ἔκει! ἔκαμε αὐτή μὲ τὸν παλιὸ κοριτσίστικο τόνο, ὥλο αἵχμη καὶ σαρκασμό.

—Δὲν εἶπα τίποτα τέτοιο, ἔκαμε ὁ Ἀντρέας.

‘Ο Νίκος δὲ μίλησε, μόνο χαμογέλασε ἀνεπαίσθητα, καὶ πάλι τὸν κοίταξε μὲ εὔγνωμοσύνη.

“Ἐπειτα εἶπαν γιὰ ἄλλα πράγματα. Τοῦ ἐδειξαν τὰ σχέδια τοῦ σπιτιοῦ ποὺ θὰ χτιζανε στὴν ἔξοχή, πλάι στὴ θάλασσα, ὅχι σὲ κηπούπολη. Τὸ χτῆμα ἥταν δὲν πεῦκα καὶ ἔκει ἥταν τὸ πρόβλημα, δὲν ἤξεραν πῶς νὰ κάμουν γιὰ νὰ μὴν κόψουν πολλὰ πεῦκα. ⁹Ἐνα μάλιστα, τὸ πονοῦσαν περισσότερο ἀπὸ δλα. ¹⁰Ἐνα μεγάλο καμαρωτὸ πεῦκο... ‘Ο Ἀντρέας τὸ σκέφτηκε καὶ τὸ πρότεινε στὸ μηχανικό, νὰ τὸ ἀφῆσουν ἔκει, στὴ μέση, στὸ κέντρο, σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ αὐλὴ καὶ νὰ χτίσουνε τὸ σπίτι γύρου γύρω! ‘Ο μηχανικὸς τὸ ἔβρισκε κάπως τρελὸ αὐτὸ τὸ σχέδιο, ἀλλὰ αὐτοὶ ἐνιωθαν πῶς ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίσουν τὸ δέντρο ποὺ κινούνευε. ¹¹Ἡταν σὰ νὰ ὑπερασπίζονταν τὴ ζωὴ τους τὴν ἴδια! Θὰ κάμουν ἔξι παιδιά, κι αὐτὸ εἶναι μεσα στὰ σχέδιά τους, καὶ θὰ τὰ μάθουν καὶ τὰ ἔξι νὰ ὑπερασπίζονται μὲ πάθος κάτι ποὺ ἀξίζει.

Ἐστρωσαν πρόχειρα τὸ τραπέζι νὰ φάνε μαζί, ὅ,τι εἶχαν. ¹²Ἡσαν πολὺ χαρούμενοι. ‘Ο Ἀντρέας εἶπε:—Θὰ πεταχτῷ νὰ πάρω λίγο κρασί. Θέλω ἀπόψε νὰ πιοῦμε λίγο κρασί.

“Ω, ναί, ήσαν πολὺ χαρούμενοι! Καὶ ἥταν τόσο ἀνάλαφρες οἱ κινήσεις καὶ τὰ λόγια τους, καὶ δὲν βάραινε ἀπάνω τους ἡ ἔγνοια τοῦ χωρισμοῦ. Γιὰ πάντα; Γιὰ πάντα!

Μόλις ἐκλεισε τὴν πόρτα, καὶ ἐμειναν μόνοι τους, λὲς καὶ κάτι ἄλλαξε στὸν ἀέρα ποὺ ἀνασαίναν. Τὰ λόγια καὶ οἱ φράσεις πάγωσαν, ἡ χαρὰ μεταλλάχτηκε σὲ σπαραγμό. Τὸ γιὰ πάντα βάρυνε μὲ δλο του τὸ φαρμάκι. Στέ-

κονταν ὅρθιοι, κοντὰ κοντά, καὶ διόρθωναν τὶς πετσέτες καὶ τὰ μαχαιροπήρουνα. Δέν κοιτάζονταν στὰ μάτια, σὰ νὰ ἤξεραν πῶς κάτι σημαντικὸ γινόταν ἔξω ἀπὸ τὴ θέλησή τους, καὶ θὰ ἥταν μάταιο νὰ ἐπιθυμήσουν νὰ τὸ καθαρίσουν.

‘Η Ξένη ἀπλωσε πρώτη τὸ χέρι της. ‘Η Ξένη τὸν κοιταξε πρωτη στὰ μάτια. Καὶ τὸ βλέμμα της, ἄγριο καὶ περήφανο, ἥταν ὅπως τὸ εἶχε δεῖ στὸν ὑπνο του, πρὶν ἀπὸ πολλοὺς μῆνες.

‘Ανατρίχιασε ὀλόκληρος. Τὸ ἐνιωθε πῶς ἔτρεμε, κάτι ξυπνοῦσε μέσα στὶς ρίζες τοῦ εἶναι του. ¹³Εγειρε αὐτὴ καὶ σφίχτηκε ἀπάνω του μὲ πάθος, μὲ καημό.

—Μὴ φύγεις, παρακάλεσε σιγά, παιδιάτικα. Μὴ φύγεις!

“Ολο τὸ κορμί του πονοῦσε. ¹⁴Ολο τὸ κορμί του τὴν ἥθελε. Τὴν ἀγκάλιασε πνιχτά, μὲ θολωμένο μυαλό, σὰν ἔφηδος ποὺ πρωτογγίζει γυναίκα, καὶ εἶναι περήφανος γιὰ τὸν πόθο του καὶ γιὰ τὸν ἀντρισμό του. ¹⁵Ἡταν μιὰ ἀποκάλυψη σὲ τοῦτο τὸ ἀδύνατο κορμάκι. Μιὰ ἔκσταση ἥταν, ἔνα σάλπισμα νικητήριο. Μιὰ δόξα, ποὺ δὲν ἔμοιαζε μὲ καμιὰ ἄλλη.

—Μὴ φύγεις, ἔλεγε αὐτὴ σιγά. Πάντα γύρευα ἀπὸ σένα μιὰν ἀπάντηση. Μὴ φύγεις...

Φίλησε τὰ μαλλιά της τρέμοντας. Τὴν ἐνιωθε ποὺ πνιγόταν στὰ χέρια τοῦ. Τὸ καταλάβαινε πῶς ἔτσι ποὺ τὴν κρατοῦσε, δὲν μποροῦσε νὰ ἀνασάνει, μὰ ἵσως νὰ λαχάνιαζε, γιατὶ θὰ ἐνιωθε καὶ αὐτὴ τούτη τὴν ἀστραπή καὶ τὴ δόξα καὶ τὸ κάλεσμα.

Θὰ τὴ φιλοῦσε δσο ἥθελε, θὰ τὴν ἔπαιρνε, ἥταν δική του, ἥταν ἡ ζωὴ του. Δική του, δίχως σκέψεις καὶ συνθηκολογήσεις καὶ ὅρια. Δική του καὶ ἡ αἰωνιότητα καὶ τὸ ἀπειρο δικό του!

Τὸ κλειδὶ τῆς ἔξωπορτας καὶ ἡ φωνή τοῦ Ἀντρέα: «¹⁶Ε, δὲν ἄργησα...», τὰ ἐσπασε δλα καὶ τὰ ἔφερε στὰ κανονικά τους καθημερινὰ μέτρα. ¹⁷Ἡ Ξένη τινάχτηκε πίσω, καὶ σὲ ἔνα λεφτὸ μέσα, σὲ κάτι λιγότερο ἀπὸ λεφτό, ἄλλαξε ἔκφραση. Τὴν κοίταξε μὲ φρίκη, τὴν ἄκουγε μὲ φρίκη:

—Ἐφερες καὶ γλυκά; Μπράβο! ἔλεγε στὸν Ἀντρέα. Τὸ εἶχα ξεχάσει νὰ σου τὸ πῶ, ἀλλὰ ἐσὺ τὰ σκέφτεσαι δλα!

Στεκόταν τώρα μόνος του στὴ βεράντα καὶ τοὺς περίμενε, νὰ ἔρθουν μὲ τὰ γλυκὰ καὶ τὸ κρασί. Λὲς καὶ ἔφταιγε αὐτὴ γιὰ δ,τι εἶχε νιώσει μέσα του, καὶ ἡ τωρινὴ της ὄψη καὶ ἡ τωρινὴ φωνὴ της, ἔδιναν ἔναν τόνο ἀμαρτίας. Καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Ἀντρέα, φρίκη τοῦ ἔκανε καὶ αὐτή. ¹⁸Ἐσφιξε τὰ δόντια του καὶ τὰ ἄκουσε ποὺ τρίχανε, ἔμπηξε τὰ νύχια του στὶς παλάμες. Τὸ καταλάβαινε πῶς μποροῦσε καὶ νὰ τὸν εἶχε σκοτώσει τὸν Ἀντρέα. Μιὰ σκιά, μιὰ ἀπόχρωση τὸν χώριζε ἀπὸ τοῦτο τὸ φονικό. ¹⁹Ἡταν πιὸ εύκολο ἀπὸ δ,τι φανταζόταν. Νὰ τὸν σκοτώσει, νὰ τοῦ πάρει τὴ γυναίκα, νὰ τὴ χαρεῖ, νὰ τὴν ἔχει δική του, νὰ κάμει αὐτὸς

εξι παιδιά, δικά του παιδιά, ετσι όπως κάνονται οι αντρες. Ναί, ήταν σα να τὸν εἶχε σκοτώσει κιόλας τὸν Ἀντρέα, τὸ φίλο του, τὸν ἀδερφό του, τὸν ἄλλο του έαυτό.

—Σὲ δυὸ λεφτὰ εἶναι ἔτοιμα, τοῦ φώναξαν ἀπὸ μέσα.

Γύρισε καὶ κοίταξε ἀπὸ ψηλὰ τὴν πολιτεία. Φῶτα, φῶτα ποὺ παίζαν κάτω ἀναβοσβίγοντας. Ἀστέρια ψηλά, φωτάκια κάτω! Καὶ ἐπειτα; Κι ἐπειτα; Κι ἐπειτα τίποτα! Τὸ ἥξερε, τώρα τὸ ἥξερε περισσότερο παρὰ ποτέ, πῶς θὰ γύρευε πάντα κάτι ἄλλο, ἔξω ἀπὸ τὰ μέτρα, πιὸ πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια ποὺ ἔχουν ταχθεῖ στὸν ἄνθρωπο.

“Υπάρχει πάντα κάτι ποὺ πρέπει νὰ τὸ υπερασπιζόμαστε, εἶχε πεῖ πρὶν μιλώντας γιὰ τὸ δέντρο ποὺ θέλανε νὰ κόψουν. ‘Η Ξένη τὸν εἶχε κοιτάξει σα νὰ ἔλεγε: Καὶ ἐγὼ τὸ σκέφτομαι αὐτὸ ποὺ σκέφτεσαι ἔσυ.

“Ομως αὐτὸς εἶχε τὸ νοῦ του μόνο στὴ γυμνὴ δύσκολη κορυφή, στὸ Σινὰ ποὺ ἐρημώνει.

Πήρε τὸ καπέλο του, καὶ ἀλαφροπατώντας, ἔφτασε στὴν πόρτα. Τὴν ἀνοιξε μὲ πολλὴ προσοχὴ νὰ μὴν τρίξει, καὶ ἔφυγε δίχως νὰ τοὺς χαιρετήσει.

‘Η ζωή του συνεχίστηκε γιὰ ἀρκετοὺς μῆνες μονότονη, ἴδια. Ἐργαζόταν μὲ εὔσυνειδησία, τὸ ἀπόγευμα ἔκανε τὸν περίπατό του μὲ τοὺς ἄλλους. Τρεῖς φορὲς τὴν ἑδομάδα πήγαινε στὴ λέσχη, διάβαζε πάντα τὴν ἐφημερίδα τοῦ τόπου. Ισως ήταν κάπως πιὸ λιγομίλητος, καὶ δλοὶ τὸ ἔβρισκαν φυσικὸ ἀφοῦ εἶχε πένθος.

Καμιὰ ἄλλη ἀλλαγή, καμιὰ προετοιμασία. Τίποτα ποὺ νὰ δικαιολογήσουν μετά, οἱ γύρω του ἔνα θριαμβευτικό: ‘Εγὼ τὸ εἶχα καταλάβει!

“Ολα γίνονταν «ἔνδον», μὲ ἀργὸ καὶ σίγουρο ρυθμό. Ήταν μιὰ ἔργασία μυστική, μιὰ ἀλχημεία στὴν ὅποια ὁ ἴδιος συμμετεῖχε μόνον μὲ τὴν ἀρχική του κατάφαση. Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος μου!

Κανένας πυρετὸς φυγῆς, καμιὰ ἔπαρση γιὰ τὴν ἀπόφαση. Μονάχα ἡ συνείδηση πῶς δὲν γινόταν ἀλλιώτικα. Δὲν ύπαρχε γιὰ μένα ἄλλη ἐλευθερία, ἄλλη ζωντάνια. Καμιὰ αἴσθηση ἡρωισμοῦ ἡ χαρᾶς, σὰν ἐκείνη τῶν πρώτων Χριστιανῶν μπρὸς στὰ θηρία. Κοιμόταν ἡσυχος καὶ ἔβλεπε ἀπλὰ καθημερινὰ ὄνειρα, δίχως σημασία, ποὺ τὸ πρωὶ δὲν τὰ θυμόταν.

“Οταν πέρασε ὁ χρόνος καὶ ἔφτασε ἡ ἀνοιξη, εἶπε μόνος του:—Εἶμαι ἔτοιμος!

Πήρε τὴν ἀδειά του κανονικά, χαιρέτησε τοὺς φίλους του πῶς θὰ πάει ταξίδι. Μάζεψε τὰ πράγματά του, ταχτικά, φροντισμένα, τί ήταν νὰ πάρει, τί νὰ ἀφήσει.

Πήρε ὅλα τὰ μπουκαλάκια μὲ τὰ χάπια, μπλέ, πράσινα, κόκκινα χάπια, καὶ τὰ ἀδειασε στὴ λεκάνη. Συνωμοτικά, πονηρά, καὶ μὲ μεγάλη ίλαρότητα τράβηξε τὸ νερὸ ἀπὸ πάνω. Ἐπειτα ξεκαθάρισε τὰ χαρτιά του. Βρήκε καὶ τὸ καρνὲ τὸ περυσινὸ μὲ τοὺς λογαριασμούς, τὸ ξεφύλλισε καὶ διάβασε τὶς μικρὲς φράσεις

ΣΤΗ ΜΗΓΕΡΑ

Τὸν ἔνα ἀπὸ τοὺς δώδεκα
σὲ βλέπω πάντα μῆνα
σὰν τὸ ὕμιορφα ποὺ στὴν αὐλὴ
ἀγθίζουν ἀσπρα κρῖνα.
Ποὺ ὁ χρόνος τὰ μαλλάκια σου
λεύκανε σὰν ἐκεῖνα.
Ι'αλήγεψε τὸ βλέμμα σου
ὤμόρφην’ ἡ θωριά σου
καὶ γελαστὴ καμάρωνες
ἐγγόνη καὶ παιδιά σου
σὰν στέκονταν τριγύρω σου
καὶ βρίσκονταν κοντά σου.
Μ. ἀοὶ μέρες πάλι αὐλισαν
κι ὁ μῆνας τώρα ἐσώθη
Κι ἔμεινες πάλι μόνη σου
ὅλορθη στὸ κατῶφλι.
νὰ καρτερῆς τοὺς ἔνδεκα
γρήγορα νὰ περάσουν.

Αὔγουστος 1966

Κλεάνθης Πατέρας

ποὺ εἶχε γράψει ἀνάμεσα στὰ νούμερα τῆς καθημερινῆς του ζωῆς. Τὶς διάβασε ἀνάποδα, πηγαίνοντας πρὸς τὰ πίσω μέσα στὸ χρόνο, καὶ τοῦ φάνηκε πῶς ἄκουγε τὴ φωνή του, τὴ δική του φωνή. Τοῦ φάνηκε πῶς εἶδε τὸν ἔαυτό του νὰ πορεύεται δλομόναχος σὲ ἔνα ἐφιαλτικὸ τοπίο ἐρημιάς, καὶ νὰ λέει σὲ ἄλλους, ποὺ δὲν τοὺς ἔβλεπε καὶ ποὺ δὲν τὸν ἄκουγαν, λόγια δίχως είρμο:

Πῶς θὰ ἤθελα νὰ τὸν εἶχα γνωρίσει.
Εἶδα τὴν Κλειώ στὸν ὕπνο μου.
Θὰ πάρω αὐτοκίνητο.
Τί θὰ γινόμουν ἀν δὲν ἥξερα χαρτιά.
Ἐγὼ τὰ ἔχασα ὅλα.

Χαμογέλασε καὶ τὸ ξαναδιάβασε αὐτὸ τὸ τελευταῖο. Ἐπειτα ἔσκισε τὸ σημειωματόριο σὲ πολλὰ μικρὰ κομματάκια.

—“Οχι, δὲν τὰ ἔχασα ὅλα! εἶπε σιγά, μὲ βεβαιότητα καὶ ἡρεμία.

“Ἐφυγε τὴν ἄλλη μέρα, πρωὶ πρωί. Τὴν ὥρα ποὺ κυκλοφοροῦσαν οἱ ἐφημερίδες. Εἶχαν, μὲ μεγάλα ἐντυπωσιακὰ γράμματα, τὴν εἰδηση: ‘Ο πρῶτος ἄνθρωπος περπάτησε στὸ διαστημα!

Ανδρος 1966

Παναγιώτης Χατζηνίκου Κονιτσιώτης

Παλιότερα, δημοσιεύτηκε στὸ περιοδικό «Κόνιτσα» (Ιούλιος 1962) ἐπιστολὴ πληρεξούσιο ἀπὸ 5 Ἀπριλίου 1834 τῶν προχρίτων τῆς πόλεως Κονίτσης, μὲ τὸ ὅποια ἔξουσιοδοτοῦνταν ὁ Κύρ—Ἀναστάσης Μπούμπας, «ἴνα δυνάμει» αὐτοῦ ζητεῖ καὶ «παραλαμβάνη παρὰ τοῦ ἐκεῖ (ἐν Μόσχα) δρφανοτροφείου τοὺς ἑτησίους τόκους τῶν ρουσθίων», τὰ δποῖα εἶχεν καταθέσει πρὸ πολλῶν ἑτῶν ὁ ἀείμνηστος Παναγιώτης Χατζινίκου Κονιτζιότης, ποὺ «ὅ τόκος διέταξε νὰ πληρώνεται εἰς τὴν Κοινότητα τῆς πόλεως μας Κονίτσης, πρὸς ὑπανδρεῖαν δρφανῶν, ἐλέη πτωχῶν, καὶ ἄλλα θεάρεστα καὶ κοινοφελῆ ἔργα».

Ο Παναγιώτης Χατζηνίκου Κονιτσιώτης, εἶναι ἔνας ἀπὸ τοὺς παλιοὺς ἀρχοντες τῆς Κονιτσας, ποὺ στὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνα εἶχαν μεταφέρει στὰ Γιάννενα, τὸ κέντρο τῆς ἐπαγγελματικῆς τῶν δραστηριότητας, χωρὶς νὰ ἔχουν ξεκόψη δλοκληρωτικὰ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴ γενέτειρα.

Οπως εἶναι γνωστό, στὰ πολὺ παληὰ χρόνια στὴν Κόνιτσα, βρίσκονταν σὲ μεγάλη ἀκμὴ ἡ θυρσοδεψία καὶ ἡ γουνοποιία. Πολλοὶ Κονιτσιώτες ἔξω ἀπὸ τὴν μεταποίηση ἐμπορεύονταν μόνοι τους τὴν ντόπια παραγωγὴ δέρματα καὶ γουναρικὰ (μηλωτὲς) σ' ὅλα τὰ βαλκάνια καὶ στὴν Ἰταλία “Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν κι ὁ Πάνος Χατζηνίκος. Σπουδαῖο κέντρο αὐτοῦ τοῦ ἐμπορίου, γινόταν κάθε χρόνο τὸ Παζαρόπουλο τῆς Κόνιτσας (μαζὺ βέβαια μὲ τὸ ἐμπόριο τῶν ζώων κυρίως τῶν ἀλόγων, (ἀπὸ ὅπου φάνεται πώς προέρχεται καὶ ἡδονομασία τῆς πόλεως), τῶν μαλίγων εἰδῶν, τῶν τυριῶν κλπ.). Πιὸ μόνιμη ὅμως ἀγορά, γιὰ τὸ ἐμπόριο τῶν μηλωτῶν ἦταν ἀγέκαθεν τὰ Γιάννενα, κι εἶναι γνωστὸν δτὶ ἀποτελούσε τοῦτο «τὸ ἐπίκερδέστατο πάγτων κατὰ τὴν ἐποχὴν ἔκεινην.»

Γιὰ δ λόγο αὐτὸ δ Πάνος Χατζηνίκος

κάποια ἐποχὴ, μεταφέρθηκε στὰ Γιάννενα, κι ἔγινε ἐκεὶ ἔνας ἀπὸ τοὺς οἰκογομικοὺς παράγοντες τῆς πόλεως. Τ' ἀρχοντικό του, ἦταν ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ τῆς ἐποχῆς ἔκεινης. Ἀπὸ κάποιο παλιότερο κείμενο, φαίνεται πώς δ πατέρας του λέγοντας Δημήτριος. Κι ἵσως νὰ μὴν εἶναι ἀσχετος δ Δημήτριος αὐτὸς, μὲ τὸν Δημήτριο ἐκ Κονίτσης ποὺ ἀγαφέρει δ Λαμπρίδης δτὶ διεθεσε σοβαρὴ περιουσία ὑπὲρ τοῦ γαοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Ιωαννίνων. Ἀγ ὅμως εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα, πρέπει γὰ συμπεράνουμε δτὶ κι ὁ πατέρας τοῦ Παναγιώτη Χατζινίκου εἶχε μεταφερθῆ ἀπὸ τὴν Κόνιτσα στὰ Γιάννενα κι ἐπομένως ἡ μετακίνησή τους ἦταν κάπως παλιότερη. Ὁπως καὶ νᾶχει τὸ πρᾶγμα, δ Παναγιώτης καὶ τ' ἀρχοντικό τους στὰ Γιάννενα παίζουν σοβαρότατο ρόλο στὴ ζωὴ καὶ τὴν ἔξελιξη τοῦ μεγάλου Ἡπειρώτη εὑεργέτη Ζώη Καπλάνη. Ἀς δοῦμε ὅμως τὶ λέει πάνω σ' αὐτὸ δ Αναστάσιος Γούδας στὸ «Βίοι παράλληλοι» τόμος Γ' Πλοῦτος ἡ ἐμπόριον (ἔκδοσις 1870), ποὺ ἐμφανίζει στὴν παιδικὴ ἥλικια τὸ Ζώη Καπλάνη, νὰ φθάνῃ στὰ Γιάννενα ὀρφανός, ἀποδιωγμένος ἀπὸτὴ μητρυιά του.

«Ἄφιχθείς δ' ἐκεῖ περὶ λύχνων ἀφάς, προσῆλθεν εἰς ξενῶνα (χάνι), ἔξαιτούμενος ως χάριν τὸ γὰ διανυκτερεύση ἐν αὐτῷ. Ἄλλ' δ ξενοδόχος, εἰκάσας δτὶ σμαρδὸν ἡ καὶ οὐδόλως ἥθελεν ωφελήσει αὐτὸ δ οὕτω πενιχρῶς ἐνδεδυμένος νέος θαμών, ἀπέβαλεν αὐτὸν ἀποτόμως.

Ο δὲ Ζώης, καίτοι νῆστις, καὶ οὐδὲν ἔχων πρὸς ζωάρκειαν, ἐπεκαλέσθη ὅμως καὶ αὖθις ἐν κατανύξει τὴν θείαν ἀντίληψιγ καὶ κατεκλίθη ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς θύρας μεγάλης τινὸς χριστιανικῆς οἰκίας, ἵνα διανυκτερεύσῃ, καθ' ἀπασαν μὲν τὴν γύκται διὰ τε τὴν πεῖναν καὶ τὸ ψῦχος διέμεινεν ἀϋπνος. Μόλις δὲ ὅρθρου βαθέος,

κατελήφθη ύποδις ούπου. Τότε δὲ μεγάλης έσορτης ούσης ὁ οἰκοδεσπότης, ἀνοίξας τὴν θύραν, ἵν' ἀπέλθη καὶ προσφέρη ώς εὔσε-
βης χριστιανὸς λατρείαν εἰς τὸν Ὅψιστον,
ἔνεποδίσθη αἴφνης ύποδι τοῦ Ζώη, μόλις
χοιμηθέντος καὶ ἀφυπνισθέντος. Συνελθόν-
τες δὲ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ἀμφοτέρων, τῶν
οὗτως ἀπροσδοκήτως συναντηθέντων, ὁ μὲν
οἰκοδεσπότης ἡρώτησε τὸν Ζώην τὰ περὶ
αὐτόν, οὗτος δέ, αἰτήσας συγγνώμην διὰ
τὴν ἐνόχλησιν «πτωχὸς καὶ δρφανὸς ἀμφο-
ἔχων γὰ δαπανήσω ἐν τοῖς ξενῶσι, προσῆ-
λθον ἐνταῦθα, ἵνα διανυκτερεύσω, ἔξαιτοῦ-
μαι δὲ τὸν τυχόντα διὰ τῆς ἐργασίας μου
ἐντιμον πόρον ζωῆς.»

Ἐκ μὲν τοῦ τόγου τῆς φωνῆς ὁ ἐνάρε-
τος οἰκοδεσπότης εἶκασεν, ἀμέσως, δτι ὁ
Ζώης καὶ νῆστις ἦν καὶ ἐρρίγει, ἐκ δὲ
τοῦ ἀφελοῦς ὄφους τῆς διηγήσεως συγ-
κινήθη εἰς τοσοῦτον, ὥστε ἀμέσως παρέ-
δωκεν αὐτὸν τοῖς ὑπηρέταις, ἵνα περιποι-
ηθῶσι δεόντως μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς, καὶ
ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἐν δὲ τῇ ἐπιστροφῇ ἐρευνήσας λεπτο-
μερέστερον τὰ περὶ αὐτοῦ καὶ εὐχαριστη-
θεὶς μεγάλως, προύτεινεν αὐτῷ νὰ μένῃ
ἐν τῷ οἴκῳ δπως ἐκτελῇ ἐν αὐτῷ προθύ-
μως καὶ πᾶσαν μὲν ἄλλην ὑπηρεσίαν,
κυρίως δὲ δπως δοηθῇ τὸν μάγειρον.

Καὶ κατὰ μὲν τὴν τοῦ μακαρίτου
Κρανὸς διήγησιν ὁ ἐάνρετος οὗτος οἰκο-
δεσπότης ἐκαλεῖτο Κρομήδας, ἐάν μὴ
σφάλη ἢ μνήμη ἡμῶν, τῇ διογραφίᾳ δημως
τοῦ μακαρίτου Καπλάνη βλέπομεν τοις δ
ἐντιμος Παναγιώτης Χατζηγίκου ἦτο δ
προστάτης καὶ δ συντελέσας εἰς τὴν προ-
αγωγὴν τοῦ Καπλάνη. Ἀλλὰ πιθανὸν, ως
εἰπομεν, γ' ἀπατᾶ ἡμᾶς ἢ μνήμη, ἢ πι-
θανώτερον ἔτερός τις ἦν δ πρῶτος καὶ
ἔτερος δ μετὰ ταῦτα προστάτης τοῦ Κα-
πλάνη. Τοῦτο δὲ ἀδιάφορον.

Ἀποδεκτῆς γενομένης παρὰ τοῦ Κα-
πλάνη μετὰ χαρᾶς τῆς προτάσεως, ὁ μὲν
οἰκοδεσπότης ἀμέσως διέταξε καὶ τὰς
πρὸς κατάλληλον ἐνδυμασίαν. Ὁ δὲ Κα-
πλάνης, ἔνθερμον ἔχων ἱκτοτε ζῆλον
πρὸς τε τὴν μάθησιν γραμμάτων καὶ πρὸς
τὴν ιδίαν αὐτοῦ προαγωγὴν, καὶ βλέπων
δτι καθ' ζλην τὴν νύκτα οὐδειμίαν σχεδὸν
εἶχεν ὑπηρεσίαν, μόλις προσεπορίστατο ἐκ

τῶν πρὸς αὐτὸν φιλοδωρημάτων ἀργύριάν
τι καὶ ἀμέσως ἔδαπάνησε τοῦτο, ἵνα πορ-
μηθευθῇ τῶν πρὸς αὐτομάθειαν ἀναγκαι-
ούντων. «Οτε δ' ἔδει τέλος εἰς πάσας αὐ-
τοῦ τὰς ὑπηρετικὰς ἐργασίας, καὶ δτε οἱ
συγνυπηρέται ἀπεδύοντο γηθοσύνως εἰς
τὰς ἀγκάλας τοῦ μωρφέως, ὁ Καπλάνης
διάλυκροῦ λύχνου αὐτεδιδάσκετο γράμμα-
τα μέχρι πέραν τοῦ μεσονυκτίου, ἀνευ τῆς
ἔλαχίστης εἰδήσεως οὔτε τῶν συγνυπη-
ρετῶν αὐτοῦ οὔτε τοῦ κυρίου.

Ἄλλὰ κατὰ τύχην ἐν τινι νυκτὶ ὁ οἰ-
κοδεσπότης, κατεχόμενος ύποδι όυπνίας, δι-
ῆλθε διὰ τοῦ μεγειρέου καὶ εἶδεν ἐκ τι-
νος δπῆς φῶς λύχνου, φοβούμενος δὲ ἀ-
προσεξίαν τιγὰ τῶν ὑπηρετῶν ἔκρουσεν
τὴν θύραν, ἵνα εἰσέλθῃ. Ὁ Καπλάνης, φο-
βούμενος ἐπίσης μὴ ἐπιπληγθῇ ώς δαπα-
γῶν ἀνείας τὸ ζλαιον, ἔσθυσεν ἀμέ-
σως τὸν λύχνον, ἐπιπλένοντος δὲ τοῦ κυρί-
ου, ἵνα ἀνοιχθῇ ἡ θύρα, ὁ Καπλάνης, ἀ-
νάψας τὸν λύχνον ἡγέωξε μὲν αὐτὴν ἀμέ-
σως, ἀλλὰ καὶ ἀμέσως ἔσπευσε γονυκλι-
γῶς γὰ ζητῆση συγγώμην, ἔξομολογούμενος
ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ τὸ μέγα αὐτοῦ ἀμάρ-
ρημα.

Ο δὲ χρηστότατος οἰκοδεσπότης, το-
σοῦτον συνεκινήθη ἐκ τοῦ περιστατικοῦ
τούτου, ὥστε ἀμέσως τὴν ἐπιοῦσαν διέτα-
ξε τὸν Καπλάνην γὰ μὴ ἀσχολῆται τοῦ
λοιποῦ περὶ τὴν βάναυσον ὑπηρεσίαν τοῦ
μαγείρου, ἀλλὰ γὰ δψωνίζη μόνον τὰ ἐν
αὐτῷ ἀναγκαιοῦντα, τὰς δὲ λοιπὰς ὥρας
γὰ δαπανᾶς ἐν τῷ ἐμπορικῷ καταστήματι,
ὑπηρετῶν ἐν αὐτῷ καὶ αὐτοδιδασκόμενος.
Ἐμπόριον δὲ μετήρχετο τότε δ ἐντιμότα-
τος Χατζῆ Νίκος ἢ Κρομήδας, τὸ τῶν μη-
λωτῶν (γουναρικῶν) δπερ καὶ τὸ ἐπικε-
ρδέστατον πάντων ἦν κατὰ τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην.

Κατὰ τινὰ δὲ ἀρίστην ἐπικρατοῦσαν
τότε Ιωαννίννοις συγήθειαν, ἦτις εἴθε
πεκράτει καὶ διὰ παντὸς ἀνὰ πᾶσαν τὴν
Ἀγατολήν, καὶ αὐταὶ αἱ μὴ στερούμεναι
τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖων γυναῖκες. εἰ-
ργάζοντο ἐν τοῖς οἴκοις αὐτῶν, ἔσθ' δτε
δὲ καὶ ξενην καὶ ἐπὶ πληρωμῇ ἐργασίαν
καὶ δὴ μηλωτὰς ἔρραπτον. Ὁ Ζώης
Καπλάνης λοιπόν, δικα προβιβασθεὶς ἐ-
τάχθη ύποδι τοῦ κυρίου αὐτοῦ, κατὰ πᾶσαν

μὲν Δευτέραν τῆς ἑδομάδος ἦμέραν, γὰρ διανέμη τῆς ἐν τῷ ίδιῳ οἶκῳ ἔργαζομέναις γυναιξὶ τὰς πρὸς ράψιμον μηλωτάς, κατὰ πᾶν δὲ Σάββατον γὰρ συλλέγη ταύτας ἔρραμένας, πληρώνων συγάμια τὴν ἀξίαν τῆς ἔργασίας καὶ τηρῶν σημείωσιν περὶ πάντων τούτων.

Τοσαύτηγεν δὲ ἐπιμέλειαν καὶ ἀκριβεῖαν ἀνέπτυξεν ὁ Καπλάνης ἐν τῇ γένει ταύτη ἀνατεθείσῃ αὐτῇ ὑπηρεσίᾳ ὥστε ὁ κύριος αὐτοῦ κατεθέλγετο ἀείποτε πλειότερον. Ἀλλ' οὐχ ἡττον καὶ ὁ Καπλάνης μίαν ἔτι μεγάλη τῷ ὅντι χάριν. Μετὰ τιοῦδόλως ἐτόλμα νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ νας δὲ δισταγμούς, ἀπεφάσισε τέλος γ' ἀξιωθῆ καὶ τωτης, ὅπως ἡξιώθη καὶ τῆς τῶν γραμμάτων μαθήσεως.

Καὶ δὴ, διαγείμας κατὰ Δευτέραν τινὰ τῆς ἑδομάδος πάσας τὰς λοιπὰς πρὸς ράψιμον μηλωτάς, ἐπεψυλάξατο κρύφα μίαν, ἵνα ἀποπιεραθῇ γὰρ ράψη αὐτὴν διὰ νυκτὸς ίδιαις αὐτοῦ χερσὶ, καὶ τὴν μὲν πρώτην ἑδομάδα τοῦτο διῆλθε τοσούτῳ ἀπαρατήρητον, ὥστε οὐ δέ ἐγγόησέ τις οὔτε κἄν τὴν διαφορὰν τοῦ ραψίματος. Οὕτω λοιπὸν ὁ Καπλάνης ἐκέρδισε τὸ ἀντίτιμον τῆς ἔργασίας, ἵνα δὲ μὴ ζημιοῖ τὸν κύριόν του, καίων ἀγενὸν ἀδείας νύκτωρ ἔλαιον, ἡγγόραχεν ἐκ τοῦ τῆς παρελθούσης ἑδομάδος ἔργου τῶν χειρῶν του κηρία στεάτινα. Κατὰ κακὴν τύχην διμως καὶ αὖθις ἐπαθεν δσα καὶ δτε αὐτεδιδάσκετο γράμματα. Ὁ Χατζῆς Νίκος συνέλαθεν ἐπ' αὐτοφώρῳ αὐτῷ, διὰ νυκτὸς ἔργαζόμενον, ἀλλ' ὁ Καπλάνης τότε ἔσπευσε νὰ ἐπιδείξῃ συγάμια τὸ στεάτινον κηρίον, διαμαρτυρόμενος δτι ίδιοις ἀγαλώμασιν ἡγγόραχε τοῦτο.

Ο Χατζῆς Νίκος τότε δὲν ἤδυνθη γὰρ τηρήσῃ ἐπὶ πολὺ τὴν ἑαυτοῦ συγχίνησιν, ἀλλ' ἐνῷ ὁ Καπλάνης προσεπάθει γὰρ δικαιολογήσῃ, ὅπως κάλλιον ἤδυνατο ἑαυτόν, οὕτος διέκοψεν ἀποτόμως, εἰπὼν. «Λοιπὸν ἀπὸ τῆς αὔριον σὲ ἀπαλάττῳ καθ' δλοκληρίαν τῶν ὑπηρετικῶν σου καθηκόντων καὶ σὲ παραγγέλλω, ὅπως τοῦ λοιποῦ ἔργαζησαι δσον δύνασαι ἐλευθέρως, ἕν τε τῷ καταστήματι καὶ ἐν τῷ οἴκῳ, θὰ ἔχῃ δὲ ἀπὸ τῆς αὔριον καὶ μισθὸν ἀνάλογον

τῆς τε ἐπιμελείας καὶ τῆς χρηστότητος τῶν ἥθων σου.

Ἐξαλλος γενόμενος ὁ Καπλάνης ἐκ τοῦπάντη ἀπροσδοκήτου τούτου εύτυχή ματος, ἀφισιώθη μὲν καθ' δλοκληρίαν τοῦ λοιποῦ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ εθεργέτου του, οὐδέποτε διμως ἐπαύσατο ἔργαζόμενος ἀδιαλείπτως καὶ πρὸς ίδιαν αὐτοῦ προσαγωγήν.

Ἐν δραχεῖ τινι διάστημα χρόνου ξιμαθε τοσαῦται γράμματα δσωγ είχεν ἀνάγκην πρὸς αὐτεξούσιον διεύθυνσιν τοῦ ἐμπορίου. Οὐδέποτε διμως οὐτ' ἐπὶ στιγμὴν διεγοήθη γὰρ παραμελήσῃ κατά τι τὰ τοῦ εύχργέτου συμφέροντα, ἥκιστα δὲ πάντων γ' ἀπομακρυγθῆ τούτου, ἢ γὰρ παρακούσῃ τὸ παράπαν πασῶν τῶν συμβουλῶν του.

Ἐμπορικῆς πανηγύρεως τελουμένης τότε ἐν τινι τῆς Μακεδονίας, νομίζομεν, πόλει, (ἀσφαλῶς ἐδῶ πρόκειται περὶ τοῦ Ηαζαρόπουλου τῆς Κόνιτσας), καὶ μεγάλα μὲν ἐν αὐτῇ ὁ Χατζῆς Νίκος ἔχων ἐμπορικὰ συμφέροντα, μὴ ἐντελῶς διμως ἐπαναπαύσιεν εἰς τὴν ἴκανότητα τοῦ συγγέθως εἰς τοιαύτας πανηγύρεις πεμπομένου ὑπαλλήλου, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ώς δογμήν αὐτῷ, τὸν Ζώην Καπλάνην. Οὕτος δέ, τοσοῦτον εύστόχως, ἐπιτυχῶς καὶ εἰλικρινῶς ἔνστηθη τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ, ὥστε ὁ Χατζῆς Νίκος οὐδεμίαν ἔσχεν ἀμφιδιολίαν, δτι τὸ πλείστον τῆς ἐπιτυχίας ὠφείλετο εἰς τὴν ἔξιδιασμένην ἴκανότητα καὶ εἰς τὴν εἰλικρινῆ σύμπραξιν τοῦ Καπλάνη. Εύθὺς λοιπὸν τότε οἰκειοθελῶς παρεχώρησεν αὐτῷ μετοχὴν τινα ἐπὶ τῷ εἰμπορικῷ αὐτοῦ ἐπιχειρήσεων.

Καὶ τοιαύτα μὲν ὑπῆρξαν τὰ πρωτόλεια, οὗτως εἰπεῖν, τοῦ δίου τοῦ μεγάλου τῆς Ἐλλάδος εὐεργέτου Ζώη Καπλάνη. Διαμαρτυρόμεθα δὲ ἐν συνειδήσει, δτι ἀντιγράφομεν, οὗτως εἰπεῖν, ταῦτα ἐκ τῆς παιδικῆς ἡμῶν μνήμης, γῆτις, ώς γνωστόν είναι πολὺ δυσεξαλειπτοτέρα τὴν ἐν ὀρείμωρ ἡλικίᾳ κτισμένης. Ἐντεῦθεν δέ ἄρχονται αἱ μεγάλαι πράξεις καὶ τὰ μεγάλα εὐεργετήματα τοῦ Καπλάνη.

Γνωστὸν δὲ είναι δτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἑκείνην οἱ διοικοι τοῦ Χατζῆς Νίκου καὶ Καπλάνη οὗτε εὑρὺ στάδιον ἐνεργείας ἤδυναντο γὰρ εὑρωσιν ἐν Ἰωαννίνοις οὗτε

ΒΟΥΡΜΠΙΑΝΗ

(Διάφορα γεγονότα και ἐπεισόδια)

Του κ. ΑΝ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Στὰ 1806, σύμφωνα μὲ μιὰ σημείωση τοῦ Κύρκα Παπανίκου (ἀδελφοῦ τοῦ Κ. Γραμματικοῦ) ἔπεσε λουρὸς (πανούχλα) στὴ Βούρμπιανη (Ἡπ. Χρον. Τόμ. ΙΣΤ' σελ. 203).

Στὰ 1816 σιούμπασης (Τοῦρκος φύλακας και ἐπιστάτης) ἦταν ὁ Γκιούζε Λιουζάτης.

Στὶς 10 Αὐγούστου 1823 ὁ Ζήση Νίτσας διορίστηκε μὲ τὴ μεσολάθηση τοῦ Κ. Γραμματικοῦ κερατζήμπασης (ἀρχηγὸς καραβανιοῦ) εἰς τὸ ἀσκέρι τοῦ Ὄμερ Βρυώνη. Ἀσφαλῶς και ἄλλοι Βουρμπιανῖτες θὰ ἐπιστρατεύτηκαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους κατὰ τὴν διάρκεια τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως σὰν κερατζῆδες ἢ ἐργάτες και χτίστες γιὰ νὰ σκάβουν και χτίζουν τὰ δχυρά των.

Στὰ 1824 ἔγινε ὁ δεύτερος μεγάλος καυγᾶς μεταξὺ Βούρμπιανης και Πυρσόγιαννης ποὺ τὸν γγωρίζουμε ἀπὸ τὸ ἀκόλουθο ἔγγραφο τοῦ ἀρχείου τοῦ κ. Σούρλαι τὸ ὅποιο ἀγαδημοσιεύουμε ἀπὸ τὰ Ἡπειρωτικὰ Χρονικὰ τοῦ ἔτους 1929 σελὶς 232.

«Ο Βελλᾶς και Κονίτζης Ιωσήφ ἐπιβεβαιοῦ διὰ τοῦ παρόντος ἀποδεικτικοῦ, ἐνυπογράφου και ἐμμαρτύρου γράμματος δῆλον γίνεται δτι οἱ Χριστιανοὶ τῆς χώρας Πυρσογιάννης, ἔχοντες διαφορὰν και γιζὰν (φιλονεικία) διὰ τὰ σύνορα τοῦ τόπου τους, κροῦσαν διομαζομένην, μὲ τοὺς χριστιανοὺς τῆς χώρας Βούρμπιανης, τὴν σήμερον ὀμοθυμαδὸν οἱ χριστιανοὶ τῶν

τὴν ἀσφάλειαν νὰ ἔχωσιν ἔκείνην, τὴν ἀλλως πανταχοῦ και πάντοτε ἀπαραιτήτως ἀναγκαίαν οὖσαν οὐχὶ μόνον πρὸς εὔδοκὶ μησιν τοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ και πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἀνθρωπίνην ἀνάπτυξιν. **Δ.**

Συνεχίζεται

δύο χωρίων και ἡμεῖς κατὰ τοὺς θείους νόμους λεπτομερῶς ἔξετάσαντες διὰ νὰ εὑρωμεν τὴν ἀλήθειαν και τὸ δίκαιον τοῦ κάθε χωρίου μάλιστα περὶ τούτου και διὰ διμοφορίου ἀφορήσαμεν ὅθεν μετὰ τὸν ἀφορισμὸν ἐμμαρτύρησεν ὁ παπᾶς γεράσης, οἰκονόμος Πρυσογιανίτης, καθὼς και ἄλλην φορὰν ἔγινεν, δηλαδὴ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ποτὲ Γεωργίου προεστῶτος τῆς Βούρμπιανης και τοῦ Λάμπρου προεστῶτος τῆς Πρυσογιάνης, δτι εἶναι τὸ σύνορον φηλὰ εἰς τὸ καρδάρη και κάτω εἰς τὸ μαῦρο χῶμα και κατεβαίνει εἰς τὸν λάκον και παίρνει τὴν στράταν εἰς τὸν πάτον στὲς ἀλατωσταργὲς και ἀπεκεῖ πηγαίνει εἰς τὴν πορίκαν τὴν διχαλοτήν, ὅπου ἔχει σταυρὸν εἰς τὴν ράχην, και ὅστερον πέφτει εἰς τὸν τράφον εἰς τὴν Τζηντζιφιάν και εὐγένει εἰς τὸν ρόπαλον τὸν καμένον και εἰς τὸ πλάγιο στὴν στράταν εἰς τὴν πέτραν στὸ τζουκάρη και ἀπεκεῖ κάτω κατὰ τὸ χαντάκι ὅπου πέφτει στὸ χωράφι στὴν ἄκρη στὸν τσέρον και ἔως ἔκει εἶναι τὰ σύνορα τῶν δύο χωρίων ὅπου τὸ κάτω μέρος νὲ ἔξουσιάουν τὸν τόπον οἱ Βούρμπιανῆτες εἰς αἰῶνα τὸν ἀπανταν και ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος νὰ ἔξουσιάουν οἱ Πρυσογιανῆτες. Οθεν εἰς τὴν περὶ τούτου δήλωσιν και εἰς μνήμην διηγεκῆ γεγόνασιν δύο παρόμοια γράμματα ἔχοντα τὸ κύρος και τὴνίχὺν ἐν παντὶ κριτηρίῳ δικαιοσύνης και ἐδόθη τὸ μὲν ἐν εἰς τοὺς Βούρμπιανῆτες τὸ δὲ ἄλλο εἰς τοὺς Πρυσογιανῆτες εἰς ἔνδειξιν .

1824 αὐγούστου κ.β.ι.

Ιωάννης Σούρλας ὅπόσκομαι.

Οἰκονόμος Παπαζήσης βεβεδγο.»

Αλλη πηγὴ σχετικὴ μὲ τὸν καυγᾶ αὐτὸν δὲν ἔχομεν. Ο Παπαζήσης Οἰκονόμος θὰ ἦταν ἀσφαλῶς δ Τζιτζιόπλος.

Συνεχίζεται

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

* Επιστολή του ἐν Ιωαννίνοις Συλλόγου τῶν ἐκ τῆς ἑπαρχίας Κονίτσης καταγομένων «Η "Ενωσις»

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῶν ἐν Ἀθήναις Κονίτσιων «Ο Άῶος»

Ο ἐν Ιωαννίνοις ἑδρεύων Σύλλογος τῶν ἐκ τῆς ἑπαρχίας Κονίτσης καταγομένων «Η ΕΝΩΣΙΣ», ἐν ὅψει τῆς ἑπελθούσης Μεταβολῆς, κρίγει ἀναγκαῖον, δπως θέση ὑπ' ὅψει Υμῶν, τὰ κάτωθι ζωτικῆς σημασίας καὶ ἔγδιαφέροντος, διὰ τὴν ἀκριτικὴν ἑπαρχίαν Κονίτσης, δύο ζητήματα:

1ον) Η διάνοιξις, κατασκευὴ καὶ ἀποπεράτωσις τῆς μελετηθείσης πρὸ πολλοῦ καὶ ἀποφασισθείσης πρὸς ἔκτέλεσιν Ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἕγουμενίτσης—Κονίτσης Νεαπόλεως Δυτικῆς Μακεδονίας, δι' ἣς ἡ ἑπειρος καὶ οἱ λιμένες τῆς Ἕγουμενίτσης καὶ Πρεβέζης θέλουσι συγδεθῆ ἀποτελεσματικῶς, μετὰ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ τοῦ λιμένος τῆς Θεσσαλονίκης, ώς καὶ μετὰ τῆς Δυτικῆς Εύρωπης.

Η πραγματοποίησις τοῦ ἐν λόγῳ ἔργου βεβαίως, ἀποτελεῖ βασικὴν προϋπόθεσιν καὶ μοναδικὴν οἰκονομικὴν διὰ τὴν ἐπιδίωσιν καὶ διατήρησιν τῆς ἀκριτικῆς ἑπαρχίας Κονίτσης, ἥτις φθίνει καθημερινῶς, τόσον ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐξ αὐτῆς τοῦ ἔργατικου της δυναμικοῦ πρὸς τὸ κέντρα, δι' ἔξεύρεσιν ἔργασίας, δισον καὶ ίδια ἐκ τῆς ἀθρόας μεταναστεύσεως εἰς τὸ Εξωτερικόν.

Χαρακτηριστικὸν τῆς πληθυσμικῆς ἀπογυμνώσεώς της, εἶναι τὸ γεγοὸς τῆς μεγίστης ἐλατώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰς τὸ Δημοτικὰ Σχολεῖα τῆς ἑπαρχίας φοιτώντων, δστις, ἐνῷ προπολεμικῶς ἀνήρχετο εἰς 4.500, ἥδη, κατὰ τὰς πληροφορίας μας, μόλις φθάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν 2.500.

2) Η Κρατικὴ παρέμβασις διὰ τὴν μελέτην, δργάνωσιν, λειτουργίαν καὶ ἐν γένει ἀξιοποίησιν τῶν γνωστῶν ἀτμολούτρων (θερμῶν) Αμαράντου—Κονίτσης.

Τὰ ἐν λόγῳ λουτρά, πασίγνωστα ἐν ἑπειρῷ, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ἐν Ἑλλάδι, διὰ τὰς πολλαπλὰς θεραπευτικὰς τῶν ίδιότητας, καὶ ἀποτελοῦντα τὴν μόνην οἰκονομικῶς προσιτὴν λουτροθεραπεί-

αν, εἰς τὰς ἐνδεεστέρας ἑπειρωτικὰς τάξεις, παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἐκκλήσεις καὶ διαμαρτυρίας Ὁργανώσεων καὶ ἀτόμων πρὸς τὸ Κράτος, παραμένουσιν ἀνοργάνωτα καὶ οὐδὲν ἐνδιαφέρον, διὰ τὸ ζωτικὸν τοῦτο θέμα ἔξεδηλώθη μέχρι σήμερον ὑπὸ τοῦ Κράτους, οὐδὲ καν ἀσκεταὶ στοιχειώδης ἐπ' αὐτῷ ἐποπτεία, ἀπὸ ἀπόψεως ὑγειονομικῆς, οὕτως ὥστε ταῦτα νὸς λειτουργῶσι κατὰ τρόπον πρωτόγονον, θίγοντα αὐτόχρημα τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν κοινωνικὴν πρόνοιαν τοῦ Κράτους μας.

Τὸ θέμα τοῦτο ἐρευνώμενον ἀλλωστε καὶ ἀπὸ ἀπόψεως τῆς τουριστικῆς ἀξιοποιήσεως τῆς ἑπαρχίας Κονίτσης, λόγῳ τοῦ ἔξαιρετικοῦ τοπίου, εἰς ὃ ὑφίσταται αἱ θέρμαι αὗται (ὑψόμετρον 1.200μ.) καὶ ἡ Ἀλπικὴ φύσις τούτου, παρουσιάζει μέγιστον τὸ ἔγδιαφέρον ἐκμεταλεύσεώς των καὶ οἰκονομικῆς ὑποδομῆς τῆς ἑπαρχίας.

Τὴν 17ην Αὐγούστου 1966, ἐν τῇ ἐνταῦθα ἐκδιδομένῃ ἐφημερίδᾳ «ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ», ἐδημοσιεύθη ἐπιστολὴ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου ὑμῶν, πλήρως ἐκθέτουσα τὸ πρόβλημα τῆς λειτουργίας τῶν λουτρῶν Αμαράντου καὶ ἔτοιτα ἡ ἀνάγκη παρεμβάσεως τοῦ Κράτους.

Ταύτην κρίνομεν σκόπιμον, δπως θέσωμεν ἥδη ὑπ' ὅψιν Υμῶν, ἔχουσαν οὕτω: «Τὰ Λουτρὰ Αμαράντου. Αἱ σημεριναὶ συνθῆκαι λειτουργίας των καὶ ἡ ἀνάγκη παρεμβάσεως τοῦ Κράτους.

Κύριε Διευθυντά τοῦ «ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ»

Σᾶς παρακλῶ νὰ φιλοξενήσητε εἰς τὰς στήλας τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος σας, τὰ κάτωθι:

Εἶναι γνωστὸν δτι εἰς τὴν Κοινότητα Αμαράντου—Κονίτσης καὶ εἰς ὑψόμετρον 1.250 μέτρων, ὑπάρχουν τὰ ἀτμοῦχα λουτρὰ Αμαράντου (Ισθόρου).

Εἰς Αλπικὴν ζώνην, μέσαι σὲ πευκό-

φυτο δάσος και τὴν δργῶσαν Ἡπειρωτικὴν χλωρίδα, ἀπὸ ἀνοίγματα τοῦ ἐδάφους, ἐκπέμποντας μὲ δύναμιν ἀτμοὶ θερμοκρασίας 38—39 βαθμῶν.

Μελέται ἐπιστημονικαὶ, περὶ τῆς φύσεως τῶν συστατικῶν και ἰδιοτήτων των, ἔχουν γίνει. Καὶ ἡ φήμη των ὡς ἔξοχως θεραπευτικῶν, ἔχει πρὸ πολλοῦ περάσει τὰ σύνορα τῆς Ἡπείρου.

Οπωσδήποτε, εἶναι γεγονός δτι εἰς τὰ λουτρὰ Ἀμαράντου προσφεύγουν κατὰ ἐκατοντάδες οἱ ἐνδεέστεραι Ἡπειρωτικαὶ τάξεις και ἰδίως χωρικοὶ και κάτοικοι τῆς ὑπαίθρου, ποὺ ἡ οἰκονομικὴ των κατάστασις κάμινει ἀδύνατον τὴν μετάβασιν των εἰς ἄλλα λουτρά. Ὑπολογίζεται δτι ὑπὲρ τοὺς χιλίους ἀσθενεῖς θὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν τρέχουσαν λουτρικὴν περίοδον τὰ ἐν λόγῳ λουτρά.

Αἱ σημεριναὶ δημώς συνθῆκαι λειτουργίας τῆς Ἡπειρωτικῆς αὐτῆς «Κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ», εἶναι ὅχι μόνον ἔξοργιστικῶς ἀπαράδεκτο, ἀλλ᾽ αὐτόχρημα ἔξευτελστικαὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πολιτισμοῦ και τῆς ἀνθρωπιᾶς μας.

Κανένα Κρατικὴν ἐνδιαφέρον δὲν ἔχει δηλώθη και οὐδεμία οὖσιαστικὴ Κρατικὴ μέριμνα και ἐποπτεία ὑπάρχει, διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ Ἡπειρωτικοῦ ἀτμοθεραπευτηρίου.

Ἡ Κοινότης Ἀμαράντου, εἰς τὴν δπολιαν ἀνήκουσιν, εἶναι ἀδύνατον, φύσει και θέσει, νὰ δργανώσῃ ἔστω και στοιχειωδῶς τὴν λειτουργίαν τῶν πολυτίμων αὐτῶν φυσικῶν θερμῶν.

Ἀγακύπτει ἐπιτακτικὴ ἐκ τῶν πραγμάτων ὑποχρέωσις τοῦ Κράτους, νὰ παρέμβῃ και δργανώσῃ στοιχειωδῶς πολιτισμένην λειτουργίαν τῶν λουτρῶν Ἀμαράντου.

Μία ἐπίσκεψις, θὰ διαπιστώσῃ τὰ ἔξης θλιβερά:

Τόπος διαμονῆς τῶν λουσιμένων ἀνθρώπινος, δὲν ὑπάρχει.

Μέσα εἰς στέγαστρα ἀπεριγράπτου προγειρότητος και εἰς κατάστασιν τρωγλοδυτικήν, παραιένουν οἱ λουσιένειοι, οὖσιαστικῷ; συναγελαζόμενοι. Ἀλλὰ και τὰ στέγαστρα αὐτὰ, ἀπέχουν 200 περίπου μέτρα ἀπὸ τὸ μέρος δπου γίνεται εἰς ἀκόμη προ-

χειρότερον κατασκεύασμα ἡ ἀτμολουτροθεραπεία.

Οἱ ἀσθενεῖς, ἀφοῦ δεινοπαθήσουν διὰ γὰ πάρουν σειρὰν εἰσόδου, βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἀτμολουτρον και τὴν θερμοκρασίαν τῶν 39 βαθμῶν, ἀπ’ εύθειας εἰς τὸ ὑπαιθρον και τὴν ψυχρὰν ἀτμόσφαιραν τῶν 1250 μέτρων και εἶναι ἀνάγκη νὰ διαγύσουν τὴν ἀγωτέρω ἀπόστασιν μὲ τὰ πόδια των, τυλιγμένοι δλόχληροι σὲ μιὰ κουβέρτα!! Καὶ εἶναι θωματικός πῶς ἀποφεύγονται αἱ ψύξεις. Ἰατρὸς δὲν ὑπάρχει..

Ἰατρικὴ παρακολούθησις τῶν θεραπευομένων, εἶναι ἀνύπαρκτος, οὔτε και ἐλεγχόμενον σύστημα λήψεως τῶν λουτρῶν. Ὁ κάθε λουσιμένος ξεκινάει, μὲ τὴν μοναδικὴν συμβούλην τοῦ γιατροῦ τοῦ χωριοῦ του, χωρίς καμμίαν εἰς τὰ λουτρὰ ιατρικὴν ἔξετασιν και δδηγίαν και μόνος του αὐτοσχεδιάζει ἐπὶ τόπου τὸν ἀριθμὸν και τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τῶν ἀτμολούτρων. Ὅδωρ δὲν ὑπάρχει. Πλούσια πηγὴ κρυσταλλένιου νεροῦ, ἀπέχει ἀπὸ τὰ λουτρά, εἰς εύθειαν περίπου 500 μέτρα.

Τὸ νερὸν τῆς δημώς ἔγινε ἀδύνατον νὰ μεταφερθοῦν και οἱ ἀσθενεῖς ἀρκοῦνται εἰς τὸ γὰ λούζωνται εἰς τὸν ἀκατάσχετον ἴδρωτο τοῦ ἀτμολουτρού των, παραμένοντες κατ’ ἀνάγκην ἀλλέως ἀπλυτοι.

Ἡ πλέον δημώς ἔξοργιστικὴ και ἀπαράδεκτος, κατάστασις, ἐμφανίζεται εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἀριδευτηρίων.

Ἡ συρροή ἐκατοντάδων λουσιμένων, καθ’ ὅλην τὴν θεριγήν περίοδον, ἡ ἔλλειψις ἐπαρκῶν ἀφοδευτηρίων και τέλος ἡ ἀνυπαρξία Ἀστυνομικῆς δυνάμεως, διὰ τὴν καταναγκαστικὴν τήρησιν μέτρων καθαριότητος, μετέβαλον τὸ ἀπαράμιλλον τοπίον και τὴν πέριξ τῶν λουτρῶν δασώδη ἔκτασιν, εἰς τόπουν ἀθλιότητος. Τὴν δὲ ἀτμόσφαιραν τοῦ βουνοῦ, ἐμβόλυνεν ἡ ἀνοργάνωτος παρουσία τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ κατ’ ἔξοχὴν Ἡπειρωτικὸν αὐτὸν θέμα ὑγιεινῆς και κοινωνικῆς προνοίας, ἡ γνοήθη και δὲν ἔθεωρήθη ἀξιονομήσατος, οὔτε τῆς Ἡπειρωτικῆς κοινωνίας, οὔτε και τῶν πολιτευτῶν τῆς Ἡπείρου. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι δτι οὐδέποτε ἐτέθησοντας ὅπ’ ὅψιν τοῦ Κράτους, τὸ θέμα τῆς δργανώσεως τῆς λειτουργίας τῶν ἀτμο-

Ίερέως Γεωργίου Παϊσίου: ΣΧΟΛΕΙΑ ΧΙΟΝΙΑΔΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

Τοῦ κ. Εὐρ. Σούρλα

Ἡ κανονικὴ καὶ ἀδιάκοπος λειτουργία τῶν Σχολείων αὐτῶν — ίδιως κατὰ τὰ τελευταῖα πεντήκοντα ἔτη τῆς Τουρκοκρατίας — μαρτυρεῖ τὸ ἔθνικὸν φρόνημα τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου.

Παῖσιος
(Αὐτόθι σελ. 5. (Προλόγου)

Μὲ τὸν ὡς ἄνω τίτλον εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος μία Πατριδογνωστικὴ — ιστορικὴ μελέτη μὲ συγγραφέα τὸν οἰστρήλατον Πατριδολάτρην ‘Ιερέα Παῖσιον, τὸν δεμένον μὲ τὰ χώματα καὶ μὲ τὴν ιστορίαν τῆς Γενέθλιας Γῆς του, τῷν Χιονίδων, τῆς κωμοπόλεως δηλαδὴ ἐκείνης τῆς ιστορικῆς καὶ θρυλικῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης, ὃπου ἦνθησε καὶ ἥκμασε παλαιότερον στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας καὶ ἡ περιώνυμος ‘Ἄγιογραφικὴ Σχολὴ Χιονίδων.

Ἐνας κραδασμός, σὰν κάποια πηγὴ ζωογόνος, ἐκπορευόμενος ἀπὸ τὰ κατάβαθμα τῆς ἐνδομύχου εύλαβείας καὶ τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ πρὸς τὴν ιερὰν μνήμην τῶν διδασκάλων τῆς Γενέθλιας Γῆς του, χαρακτηρίζει τὴν ὅλην ἀπεικονιστικὴν περιγραφὴν τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Παϊσίου.

Διὰ τῆς ὡς ἄνω συγγραφῆς του, ὁ σεβά-

λούτρων Ἀμαράντου, ὡς ἐπιτακτικῶς ἀναγκαῖον ἔργου κοινωνικῆς προγοίας.

Κοινωνίαι ὅμως, αἱ διοῖαι εὑρίσκονται εἰς ἐπίπεδον, ὥστε γὰρ ἀδιαφορῶσι, διὰ τὴν ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας συνθήκας λειτουργίαν τοῦ μογαδικοῦ αὐτοῦ Ἡπειρωτικοῦ λαϊκοῦ φυσιοθεραπευτηρίου, δὲν δικαιοῦνται γὰρ εἶναι ὑπερήφανοι, οὔτε διὰ τὸ αἰσθήματά των κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, οὔτε ἐν τελευταῖα ἀναλύσει διὰ πραγματικὸν πολιτισμὸν καὶ πρόδον.

Τὸ Κράτος, ἃς ἀποφασίση γὰρ λάβῃ θέσιν εἰς τὸ πρόδλημα τῆς λειτουργίας τῶν λουτρῶν Ἀμαράντου. ‘Ο Ὀργανισμὸς Τουρισμοῦ, εἶναι ἀνάγκη γὰρ συμπεριλάβη εἰς τὰ σχέδιά του τὴν δργάνωσιν τῆς λειτουργίας των καὶ τὴν προώθησιν Τουρι-

σμίος Ἱερεὺς ἔξομολογεῖται καὶ περιγράφει τὴν προσπάθειαν ποὺ κατέβαλε γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὸ ύλικὸν ποὺ συσχετίζότανε μὲ τὴν ιστορίαν τῶν σχολείων τῆς Γενέθλιας Γῆς του, γιὰ νὰ μὴν παραδοθοῦν εἰς τὴν λήθην — μέσα στοῦ ἀνηλέητου χρόνου τὸ διάβα — αἱ ἔθνικαὶ ὑπηρεσίαι τὰς διποίας προσέφεραν ώρισμένοι ἀπὸ τοὺς ὀνομαστικοὺς διδασκάλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῶν ὅποιων καὶ ὁ ἴδιος ὑπῆρξε μαθητὴς καὶ οἱ διποίοι συνεκέντρωσαν μαθητὰς καὶ ἐκ τῶν πέριξ διαφόρων χωρίων τῆς Ἐπαρχίας.

Προσπάθησε δηλαδὴ δὲ Συγγραφεύς, μὲ τὸν ἐσωτερικὸν ψυχικὸν κραδασμόν του καὶ μὲ βάσιν τὰς γραπτὰς καὶ προφορικὰς μαρτυρίας ποὺ συνέλεγε, νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὰ ὄμματα τῶν διδασκάλων, ἵδιως ἐκείνων ποὺ ὑπῆρξαν εὐλογία πραγματικὴ γιὰ τὴν ἐποχή τους, γιατὶ προήρχοντο ἀπὸ τὴν λαϊκὴ Κοινότητα τῶν χωριών, τῆς θρυλικῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης, ζούσαν μὲ τὸν λαὸν καὶ σὰν δῆλοι κομμάτι τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἀναπταύονται τώρα εἰς τοὺς τάφους των.

Αὐτὸν μὲ λίγα λόγια εἶναι τὸ μήνυμα τὸ Πατριδογνωστικὸν — ιστορικὸν, ποὺ ἐξεπέφη μὲ τὸν κάλαμον τοῦ σεβαστοῦ Ἱερέως Παϊσίου, ἀπὸ τοὺς δρυμῶν αἱ

στικῆς ἀξιοποιήσεως, τῆς Ἡπειρωτικῆς αὐτῆς γωνίας καὶ τῶν μογαδικῶν της ἀτμολούτρων.

Μὲ τὴν βάσιμον ἐλπίδα, ὅτι ἐκ τῆς ἐπελθούσης σήμερον Κρατικῆς Μεταδολῆς, δυγάμεθα γὰρ προσδοκῶμεν ἄμεσον καὶ ἀποτελεσματικὴν τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Κρατικοῦ ἐγδιαφέροντος, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνωτέρω δύο πλέον ζωτικῶν ζητημάτων, τῆς ἀκριτικῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης, ὑποβάλλομεν ‘Υμῖν τὸ παρὸν Ὑπόμνημα, καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως, ἐνεργοῦντες ἀρμοδίως τὰ δέοντα, γνωρίσητε τῶν μετέρω Συλλόγω, τὰς αὐτῶν ἀπόψεις καὶ ἀποφάσεις σας.

Μετὰ πάσης τιμῆς
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΑ ΜΕΛΗ Ο Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

τοῦ θρυλικοῦ Γράμμου, που περιβάλλει καὶ τὴν ιστορικὴν κωμόπολιν τῶν Χιονάδων.

«Ἄς τοῦ δώσομε δῆμος τώρα τὸν λόγον γιὰ νὰ μᾶς μιλήσῃ σύντομα καὶ καταπιπτικὰ γιὰ τὰ σχολικὰ κτίρια τῆς Κοινότητος, γιὰ τὴν συντήρησίν των καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ μᾶς κατονομάσῃ καὶ τές σεβάσμιες Μορφὲς τῶν διδασκάλων τῆς ὡς ἄνω Κοινότητος.

«Ἄδηλος, ή ἀκριβής χρονολογία τῆς ίδρυσεως τοῦ πρώτου Σχολείου. Σχολείον ὅμως ὑπὸ τὴν ίδιαν στέγην τῆς παληᾶς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου, ἀνεγερθείσης, κατὰ τὸ ἔτος 1866, καὶ χρησιμοποιουμένου τοῦ Γυναικονίτου καὶ ὡς Σχολείου: Σχολείον ὑπὸ τὴν ίδιαν στέγην τῆς Ἐκκλησίας.

‘Απόδειξις καὶ τοῦτο ὅτι κατὰ τὰ ἔτη τῆς δουλείας, οἱ Προπάτορες ἡμῶν διετήρουν εἰς τὸ χωρίον τὸ κρυφὸν λεγόμενον Σχολεῖον, εἰς τὸ δποῖον ἐδίδασκον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἱερεῖς καὶ εἰργάζοντο κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ διασκεδάζωσι κάθε ὑποψίαν τῶν Τούρκων».

(Παϊσίου, Αὔτοθι σελ. 7).

Καὶ συμπληρώνει ὁ σεβάσμιος Λευίτης τὴν ὡς ἄνω συγκινητικὴν πληροφορίαν του μὲ τὰ κάτωθι:

— «Ἐτερον σχολικὸν κτίριον ὑποθέτομεν ὅτι, οἰκοδομήθη κατὰ τὸ ἔτος 1858, δαπάναις τῆς ἀοιδίμου εὐεργέτιδος Αἰκατερίνης Χρήστου Παπᾶ, ἥτις διέθεσεν ὑπὲρ τοῦ Σχολείου γρόσια 3000».

(Παϊσίου Αὔτοθι, σελ. 7).

«Κατὰ τὸ ἔτος 1905 ἐκτίσθη, πρωτοστατοῦντος τοῦ Μιλτιάδου Ζωγράφου, νέον εὐπρεπέστερον Σχολείον, καὶ παρουσιάσθη οὕτω τὸ τρίτον γνωστὸν Σχολικὸν κτίριον.

Εἰς αὐτὸν ἐφοιτήσαμεν καὶ ἡμεῖς οἱ γράφοντες, ἔχοντες διδασκαλον τὸν Κωνσταντίνον Καζαμίαν ἐκ Τουρνόβου».

Καὶ συμπληρώνει τὰς περὶ σχολικοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος πληροφορίας διὰ τῶν ἔξης:

— «Κατὰ τὸ ἔτος 1911 δαπάναις τῆς Κοινότητος καὶ προτροπὴ τοῦτο την Μητροπολίτου Βελλᾶς καὶ Κονίτσης Σπυρίδωνος, ἀνηγέρθη καὶ ἔτερον σχολικὸν κτίριον, ἵνα χρησιμεύσει ὡς Παρθεναγωγεῖον».

(Παϊσίου, Αὔτοθι σελ. 10)

Καὶ ἐπιλέγει:

«Τοσαύτη ἥτο η πρόοδος τῶν Σχολείων κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς Τουρκοκρατίας εἰς τὰς περισσοτέρας Κοινότητας».

(Παϊσίου, Αὔτοθι σελ. 10)

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε συντόμως τοὺς κατονομαζομένους ἀπὸ τοῦ Συγγραφέως ὡς διδάξαντες διδασκάλους.

«Τὸ Σχολεῖον Χιονάδων — ἀναλόγως τῶν

προσόντων τῆς ίκανότητος τῶν διδασκάλων», κατέστη περιώνυμον εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Ἑπαρχίαν.

Οντος, διδασκάλοι τοῦ Κωνσταντίνου Κοσκινᾶ — τελειοφοίτου τῆς Μπαλανάδος Σχολῆς Ἰωαννίνων — κατὰ τὰ ἔτη 1826 — 1831, 1856 — 1860 καὶ 1862, προσήρχοντο καὶ πολλοὶ μαθηταὶ ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, διὰ νὰ διδαχθοῦν ὑπάυτοῦ καὶ ἀποφοιτήσουν κατόπιν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ τούτου Σχολείου».

(Παϊσίου, Αὔτοθι σελ. 11)

«Ἐν Χιονάδαις ἐλειτούργει καὶ Ἐλληνικὴ Σχολὴ μὲ διδασκαλον τὸν Μ. Καραγιάνην τὸν μετονομασθέντα Μελανίδην καὶ ἀποχωρήσαντος τούτου μὲ τὸν Ἀναστάσιον Κυρζίδην.

(Παϊσίου, Αὔτοθι σελ. 12)

Καὶ κατονομάζει τώρα ἐν συνεχείᾳ τοὺς διδασκάλους:

- 1) Γιωργις δάσκαλος Μιχάλε Πασχαλαδες (1826).
- 2) Κωνσταντίνος Κοσκινᾶς (1826 — 1839).
- 3) Ἰωάννης Καραγιάνης (Μελανίδης) 1864 — 1865
- 4) Ἀναστάσιος Κυρζίδης (1867 — 1868).
- 5) Δημήτριος Κοσκινᾶς (1869 — 1870).
- 6) Ἀρχιμανδρίτης Παπαϊωάννης (1873 — 1874).
- 7) Χριστόδουλος Πανταζῆς (Λεσκατσιτῆς) 1874 — 1878).
- 8) Θεόδωρος Σίμου (1878 — 1879).
- 9) Ἀπόστολος Βενιζαδές — κοινῶς Πανούκλης (1879 — 1881).
- 10) Δημήτριος Λιπαρέλης Βουρμπιανίτης.
- 11) Γεώργιος Σούρλας (ἐκ Πυρσογιάνης) 1884 — 1886).
- 12) Ἀλέξιος Σιούντας — Βουρμπιανίτης
- 13) Ἰωάννης Μανόλης (1891 — 1893).
- 14) Κωνσταντίνος Καζαμίας (Τουρνοβίτης) (1893 — 1894).
- 15) Δημήτριος Καζαμίας (Τουρνοβίτης) (1894 — 1895).
- 16) Θεμιστοκλῆς Στέφανος Τουρνοβίτης (1895 — 1897).
- 17) Βασίλειος Παπαλάμπρου Βουρμπιανίτης (1895 — 1898).
- 18) Κωνσταντίνος Καζαμίας (Τουρνοβίτης).
- 19) Ἐλένη Παπαδάκη (Ἰωαννίτισσα).
- 20) Ἐλένη Ψάλτου (Ἰωαννίτισσα) 1910 — 1911).

(Παϊσίου, Αὔτοθι σελ. 13 — 40).

Κατονομάσαμε ἐν συντομίᾳ ὄνοματα διδασκάλων μὲ χρονολογίας καὶ διαναγνώστης μπορεῖ νὰ λάβῃ μιαν ἀμυδρὰν ἴδεαν περὶ τῆς ἀνθηρότητος τῶν Σχολείων τῆς ὡς ἄνω Κοινότητος κατὰ τὰ τελευταῖα πεντήκοντα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας.

Εἰς τὴν ὡς ἄνω δὲ συγγραφήν του ὁ Σεβάσμιος Ἱερεὺς κατονομάζει καὶ

Ο Νέος Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτοης κ. ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ

Τὴν 11ην Ἰουγίου 1967 ἡμέραν Κυριακὴν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν, ἐν μέσῳ πλήθους Κόσμου παρισταμένων πάραπολῶν Κονιτσιωτῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ 34 Κονιτσιωτῶν ἀφιχθέντων εἰδικὰ ἐκ Κονίτσης, ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ Νέου Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης Κ. Σεβαστιανοῦ. Ἐπικολούθησεν δεξιώσις εἰς τὴν Ἀρχιεπικοπή. Τὴν 29 Ἰουνίου 1969 ἐγένετο ἡ ἐνθρόνισίς Του εἰς Δελβινάκιον.

Ο κατὰ κόσμον Σωτήριος Οἰκονομίδης ἐγεννήθη τὴν 20ην Ἰουνίου 1922 εἰς Καλογρηγανὰ τοῦ νομοῦ Καρδίτσης. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν μαθημάτων τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς Ιδιαιτέρας του πατρίδος καὶ τοῦ ἡμιγυμνασίου Φαρσά-

τὴν συγκινητικὴν συμπαράστασιν τῆς περιωνύμου Φιλεκπαιδευτικῆς Ἀδελφότητος Βουρμπιάνης, γιὰ τὴν λειτουργίαν τῶν Σχολείων Χιονάδων, καὶ δλοκληρώνοντας τὰς πληροφορίας του κατονομάζει καὶ ἀναφέρει ἐν τέλει καὶ τὴν μέθοδον διδασκαλίας ὡς καὶ τὰ Πρόγραμματα ποὺ εἶχον ὑπ' ὄψιν οἱ διδάσκοντες δι' ἐφαρμογῆν!

Ἐτελειώσαμε.....

Η ἀγάπη τοῦ Σεβαστοῦ Λευίτου πρὸς τὰ παληὰ χρόνια τῶν Παππούδων τοῦ χωριοῦ του — προβάλλει μέσα στοῦ ἀνελέητου χρόνου τὰ γρατσούνισματα μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν ποὺ κατέβαλε δπῶς περισυλλέξει πληροφορίας, καὶ ξεσκαλίσει πληροφορίας ἀπὸ τὸ Ἀρχεῖον τῆς Κοινότητος.

Μιὰ μορφὴ δηλαδὴ Πατριδογνωστικῆς ἀγάπης ποὺ παραμένει σὰν τὰ ροδοπέταλα τῆς λύπης μας, ντυμένης μὲ τὴν ἐλπίδα τὴν χρυσοτύλιχτη κάποιου Πατριδογνωστικοῦ ἐκχειλισμοῦ στὸ λιμάνι τοῦ πόνου μας.

Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τὸν Σεβαστοῦ Πατριδογνωστικοῦ — ιστορικὴν ἔρευνάν του, ἡ ὅποια θὰ ήταν εὐχῆς ἔργον ὃν εὗρη καὶ ἄλλους καὶ ἄλλους μιμήτας διὰ τὴν ιστορίαν τῶν Σχολείων τῆς Κοινότητος των στὰ παληὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας.

Εύριπίδης Σούρλας
Παιδαγωγὸς

λεῖον τῆς Κορίνθου, τούτου δὲ καταργηλων, ἐφοίτησεν εἰς τὸ τότε Ἱεροδιδασκαθέντος ἐφοίτησεν ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ Γυμνάσιον Καρδίτσης ἐκ τοῦ δποίου ἔλαβε τὸ ἀπολυτήριον τὸ 1941. Ἐγγραφείς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου ἀγενηρύχθη πτυχιοῦχος αὐτῆς τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1949 μὲ βαθμὸν «λίαν καλῶς».

Εύδοκιμῶν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου προσελήφθη κατ' ἀρχὰς ὡς λαϊκὸς ἵεροκήρυξ ὑπὸ θρησκευτικῶν συλλόγων καὶ ὑπηρέτησεν ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Ἰ. Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1957 διωρίσθηκε Ἱεροκήρυξ παρὰ τῇ Ἱερᾶ Μητροπόλει Ἰωαννίνων, προχειρισθείς εἰς πρεσβύτερον τὴν 26ην Ἰουνίου 1957 ὑπὸ τοῦ ἀειμνήτρου στου Μητροπολίτου Ἰωαννίνων Δημητρίου.

Εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἵεροκήρυκος παρέμεινε συνεχῶς μέχρι τῆς ἐκλογῆς του εἰς Μητροπολίτην Δρυϊνουπόλεως συνεργαζόμενος ἀρμονικώτατα καὶ μετὰ τοῦ διαδεξαμένου τὸν ἀειμνηστὸν Δημήτριον Σεβασμιώτατον Ἰωαννίνων Κύριον Σεραφείμ.

Ο ἀειμνηστὸς Μητροπολίτης Δημήτριος καθὼς καὶ ὁ Σεβασμιώτατος διάδοχος αὐτοῦ ἀγέθεσαν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν διδασκαλίαν εἰς τὸ ὑπαγόμενον ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν Ἱεροδιδασκαλεῖον τῆς Ἰ. Μογῆς Βελλάς, καθὼς καὶ εἰς τὸ παρ' αὐτῇ λειτουργοῦν Κατώτερον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον, ἐπὶ διετίαν θεολογικῶν παθημάτων (ὅμιλητικῆς, Λειτουργικῆς, Κατηχητικῆς καὶ Ἐρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης). Ωσαύτως καὶ εἰς τὴν ἐν Ἰωαννίνοις Ζωσιμαίαν Παιδαγωγικὴν Ἀκαδημίαν δ Σεβασμι. Σε βαστιανὸς ὑπὲρ τὰ δύο ἔτη ἐδίδαξεν εἰς τοὺς σπουδαστὰς τὰ μάθημα τῆς Θρησκειολογίας καὶ τῆς Ἐρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ταῦτα δὲ χωρὶς οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν γὰ παραλείπη τὴν πιστὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του ὡς ἵεροκήρυκος, Κατηχητοῦ καὶ πνευματικοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἰωαννίνων.

Τέλος της Αποτελεσματικής

Τοῦ μονίμου
ἀνταποκρι-
τοῦ μας

Πάνδημος, καὶ ἐνθουσιώδης ὑπῆρξεν ὁ ἐ-
ορτασμὸς τῆς γεννήσεως τῆς Α.Β.Υ., τοῦ δια-
δόχου, εἰς τὴν Κόνιτσαν.

Ἄπο πρωῖας τῆς 28 - 5 - 67, ἅπασα ἡ
πόλις ἐσημαιοστολίσθη, καὶ εἰς τὴν Κεντρι-
κὴν πλατεῖαν ἀνηρτήθησαν ὑπὸ τοῦ Δήμου
εἰκόνες τῶν Α.Μ. τῶν Βασιλέων, σημαῖες καὶ
θυρεοί· ἡ δὲ ἔπαρσις τῆς σημαίας εἰς τὴν Λέ-
σχην Ὀχιωματικῶν Φρουρᾶς Κονίτσης, ἐγέ-
νετο ἐπισήμως ἐνώπιον τῶν Στρατιωτικῶν καὶ
πολιτικῶν ἀρχῶν, προσκόπων, καὶ νεανίδων
μὲ τοπικὰς ἐνδυμασίας.

Περὶ ὥραν 10.30' π.μ. ἐψάλη ἐπίσημος
Λέσχην Ὀχιωματικῶν Φρουρᾶς Κονίτσης, δ-
που ὑπεδέχθησαν τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ἀρ-
Δοξολογίας εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἀ-
γίου Νικολάου εἰς τὴν ὅποιαν παρέστησαν
ἄπασαι αἱ ἀρχαὶ, οἱ μαθηταὶ τῶν Σχολείων
καὶ ἰδρυμάτων, καὶ πλῆθος λαοῦ. Τὸν δε πα-
νηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ θεολό-
γος καθηγητὴς κ. Ἀναστάσιος Τσιτσιμίδης,
καὶ ἐν συνεχείᾳ ἄπαντες ἐζητωκραύγασαν ὑ-
πὲρ τοῦ νεογενῆτού Διαδόχου καὶ τῶν γονέ-
ων του, καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἐθνους καὶ τοῦ Στρα-
τοῦ.

Εἰς τὴν Λέσχην τῆς Φρουρᾶς ἀξικῶν ἐδε-
ξιώθησαν ἄπαντας τοὺς πολίτας, ὁ νεοαφι-
χθεὶς Διοικητὴς τοῦ 583 τάγματος, ἀντισυν-
ταγματάρχης κ. Δημήτριος Ψαχούλιας, μετὰ
τοῦ ὑποδιοικητοῦ κ. Νικ. Ζέρβα, καὶ τῶν λοι-
πῶν ἀξιωματικῶν, καὶ προσέφερον πρὸς αὐ-
τοὺς ἀναψυκτικὰ ποτά.

Τὸ ἀπόγευμα ἐξετέλεσθησαν θεαματικαὶ ἀ-
σκήσεις εἰς τὴν Κεντρικὴν Πλατεῖαν Βασιλισ-
σῆς Φρειδερίκης, ὑπὸ τῆς διμοιρίας ἐπιδεί-
ξεων τοῦ 583 τάγματος, καὶ ἐχορεύθησαν ἔ-
θνικοὶ χοροὶ ὑπὸ νεανίδων μὲ ἔθνικὰς στολάς,
πολιτῶν, στρατιωτῶν, καὶ μαθητῶν καὶ μα-
θητριῶν. Ἔσυρε δὲ πρῶτος τὸν χορὸν καὶ ὁ
Δήμαρχός μας κ. Μιχαὴλ Σιώρος.

Τὴν δὲ ἐσπέραν διοργανώθη λαμπαδηφο-
ρία ὑπὸ τοῦ 583 τάγματος.

Ομοίως καὶ εἰς Πυρσόγιαννην, Βούρμπια-
νην, καὶ ὅλα χωρία τῆς Ἐπαρχίας μας, ἔ-
λαβον χώραν ἐορταστικὴν ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ
γεννήσει τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου.

Ἡ Κοινότης Ἀμαράντου κατέθεσεν δρα-
χμὰς 2.000 ὑπέρ τῶν σεισμοπαθῶν, ὁμοίως
καὶ ὁ κ. Εὐάγγελος Πηγαδᾶς δρχ. 390, προ-
ερχομένας ἀπὸ εἰσπράξεις κινηματογραφικῆς
παραστάσεως.

Τὴν 31 - 5 - 67 ἀνευρέθη εἰς τὸν παρὰ τὸ
χωρίον Ἀμάραντος Χείμαρον Ζιάζιακα ἐντὸς
τοῦ ὄρατος, τὸ πτῶμα τῆς ἐκ τοῦ ἴδιου χωρίου

γραίας Μαρίας, χήρας Εὐαγγέλου Κούχη, ἡ
ἵποια ηύτοκτόνησεν, πάσχουσα ἐκ μελαγγῆς.

Κατόπιν, ἐπηκολούθησε δεξιώσις εἰς τὴν
λίας.

Νέος Μητροπολίτης Δδυϊνουπόλεως — Πω-
γωνιανῆς καὶ Κονίτσης, ἐξελέγη ὁ τέως Ἀρ-
χιμανδρίτης, ἵεροκήρυξ Ἰωαννίνων κ.κ. Σεβα-
στιανὸς Οἰκονομίδης. Ὁ δὲ ἐκ τοῦ χωρίου
Ὀξυὰ Κονίτσης καταγόμενος τέως Ἀρχιμα-
νδρίτης κ.κ. Νικόδημος (κατὰ κόσμον Νικό-
λαος) Γραικὸς ἐξελέγη Μητροπολίτης Θηβῶν
καὶ Λεβαδείας.

Τὴν 2 - 6 - 67 ἀφίχθησαν εἰς Κόνιτσαν οἱ
μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν Δημοτικῶν Σχο-
λείων Ἐλισσαβετείου καὶ Βαλανείου Ἰωαννί-
νων μετὰ τῶν διδασκάλων των.

Τὴν Κυριακὴν 4 - 6 - 67 ἐπεσκέφθησαν τὴν
Κόνιτσαν καὶ Μολυβδοσκέπαστον ἐκδρομεῖς
τοῦ Συνδέσμου Πολιτικῶν Συνταξιούχων Ἰω-
αννίνων, καὶ διένειμον καὶ διάφορα δῶρα πρὸς
τους ἀκρίτας τῶν φυλακίων μας.

Τὴν πρωῖαν τῆς Κυριακῆς (3 - 6 - 67) ἐ-
τελέσθησαν αἱ Γυμνασιακαὶ ἐπιδείξεις τοῦ
Γ' Δημοτικοῦ Σχολείου Κονίτσης, καὶ τὸ ἀ-
πόγευμα τοῦ Β' Δημοτικοῦ Σχολείου, τὰς
ὅποιας παρηκολούθησαν αἱ ἀρχαὶ καὶ πλῆθος
θεατῶν, οἱ ὅποιοι κατενθουσιάσθησαν ἐκ τῶν
ώραίων ἀθλοπαιδιῶν καὶ γυμνασμάτων, τὰ ὅ-
ποια ἐξετέλεσαν οἱ μικροὶ μαθηταὶ καὶ μα-
θήτριαι. Μὲ τὴν αὔτην δὲ ἐπιτυχίαν καὶ κο-
σμοσυρροὴν ἐτελέσθησαν καὶ τοῦ Α' Δημοτι-
κοῦ Σχολείου αἱ ἐπιδείξεις τὸ ἀπόγευμα τῆς
7 - 6 - 67.

Τὴν 8 - 6 - 67 παρὰ τὸ δυον χιλιόμετρον
τῆς δδοῦ Ἰωαννίνων — Ἡγουμενίτσης, ἐ-
τραυματίσθη δ συμπατριώτης παντοπώλης
Φωτίος Γκούμας, ἐπιπεσόντος ἐπὶ τοῦ τρι-
κύκλου του ἐνὸς αὐτοκινήτου, ὁδηγουμένου ὑ-
πὸ τοῦ Ἀγγλου μηχανικοῦ Σχόττον.

Τὴν 11 - 6 - 67 ἔλαβεν χώραν εἰς τὴν αἱ-
θουσαν τοῦ κινηματογράφου «Πάνθεον» συνά-
θροισις τῶν μελῶν τοῦ Ἀθλητικοῦ καὶ Μῷρ-
φωτικοῦ Συλλόγου ΠΙΝΔΟΣ, κατὰ τὴν δοτοί-
αν ωμίλησεν ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ κ. Κων/νος
Φερούκας μὲ θέμα «Ἐθνικὴ ἐνημέρωσις περὶ
τῶν αἰτιῶν τῆς 21ης Ἀπριλίου», ἀναπτύξας
καὶ ἐξηγήσας διατί ἦτο ἐπιβεβλημένη ἡ ἐπελ-
θοῦσα εἰρηνικὴ Ἐθνικὴ Ἐπανάστασις πρὸς
σωτηρίαν τοῦ Ἐθνους καὶ ιδία τῆς νεολαίας
μας.

Τὴν 12 - 6 - 67 ἐπέστρεψαν ἐξ Ἀθηνῶν, ὅ-
ποὺ εἶχον μεταβῆ καὶ παρέστησαν εἰς τὴν
χειροτονίαν τοῦ νέου Μητροπολίτου μας Σε-
βασμιωτάτου κ.κ. Σεβαστιανοῦ Οἰκονομίδου
τελεσθεῖσαν τὴν 11 - 6 - 67 εἰς τὸν Μητρο-
πολιτικὸν Ναὸν τῶν Αθηνῶν, ὁ Δήμαρχός
μας κ. Μιχ. Σιώρος, μετὰ μελῶν τοῦ Δημο-

τικού Συμβουλίου, τῶν Προέδρων τῶν Συλλόγων καὶ Σωματείων τῆς Πόλεως καὶ ἄλλων συμπολιτῶν, ἐπιβαίνοντες ἐκδρομικοῦ λεωφορείου, τὸ ὅποιον διέθεσεν ὁ Δῆμος Κονίτσης.

Τὴν 12 - 6 - 67 ἔξωθι τοῦ χωρίου Ἀμάραντος, ἀνευρέθη νεκρὰ ἡ γραῖα Εύθυμια Παπαζήση, ἀποβιώσασα ἐκ συγκοπῆς, ἐνῷ ἔτρεχεν ἀσθμαίνουσα νὰ συλλάβῃ τὸν ἀφηνιάσαντα ὄνον τῆς.

‘Υπὸ τῶν ὁπλιτῶν Τ.Ε.Α. ‘Αγίας Βαρβάρας διετέθησαν 200 δραχμαὶ ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων. Διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν διετέθησαν ἐπίσης ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν Α΄ Δημοτικοῦ Σχολείου Κονίτσης δραχμαὶ 526, καὶ Β΄ Δημοτικοῦ δραχμαὶ 510.

Τὴν 17 - 6 - 67 εἶς ἵππος καὶ εἶς ἡμίονος ἀνήκοντες εἶς τὸν Κωνσταντίνον Κυρτσόγλου ἐκ Κάτω Κονίτσης, ἀφηνιάσαντες ἐπέπεσον μετὰ τοῦ κάρρου ἐπὶ τοῦ ὅποιου ἦσαν ἐζευγμένοι ἐπὶ κυψελῶν τοῦ ἴδιου, ἐντὸς τῆς αὐλῆς του καὶ τὰς ἀνέτρεψαν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔξελθουν τὰ ἐντὸς αὐτῶν σμήνη τῶν μελισσῶν, τὰ ὅποια ἐπιπεσόντα ἔξαγριωμένα ἐπὶ τῶν δύο ζώων τοῦ ἀτυχοῦς γεωργοῦ τὰ ἔθαντωσαν διὰ τῶν δηγμάτων (κεντρισμάτων) τῶν. Τὸν Κων. Κυρτσόγλου καὶ ἄλλους ἐκ τῶν οἰκείων του ὀλίγας μέλισσας ἐκέντρισαν, καθ’ ὃσον αὐτὸς μετὰ τῶν μελῶν τῆς οίκογενείας του καὶ ἄλλων παρατυχόντων γειτόνων ἐτράπησαν εἰς φυγὴν καὶ ἐσώθησαν ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

Τὴν 18 - 6 - 67 ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν ὁπλιτῶν Τ.Ε.Α Κονίτσης καὶ ὡμίλησαν πρὸς αὐτοὺς ἀρμόδιος ἀξιωματικὸς ἔξηγήσας τὴν Ἐθνοσωτηρίαν σημασίαν τῆς μεταβολῆς τῆς 21ης Ἀπριλίου.

Τὴν 19 - 6 - 67 ἐօρτάσθηκε μὲ ἔξαιρετικὴν κοσμοσυρροὴν καὶ μὲ γλέντι καὶ χοροὺς τὸ πανηγῦρι τῆς ‘Αγίας Τριάδος Κονίτσης. Ἐπίσης καὶ οἱ Βουρμπιανῖτες ἐօρτασαν μὲ ἐπιτυχίαν τὸ πανηγῦρι τῆς ‘Αγ. Τριάδος, μὲ ψητὰ ἀρνιὰ καὶ μετέβησαν εἰς αὐτὸν ὁ δάσκαλος μὲ τοὺς μαθητάς, ὁ διοικητὴς μετὰ ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τοῦ Λόχου του. κ.ἄ.

Τὸ Πάγκειον Κληροδότημα προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ ἀνεγειρομένου εἰς Ἐλεύθερον ίεροῦ Ναοῦ τοῦ ‘Αγίου Νικολάου τὸ ποσὸν τῶν 30.000 δραχμῶν.

‘Ο συμπατριώτης μας (ἐκ Βουρμπιάνης) αἰδεσιμώτατος Πρωτοπρεσβύτερος Μάρκος Π.Δ. Οἰκονόμου, προήχθη εἰς Πρωτοσύγγελον τῆς ‘Ιερᾶς Μητροπόλεως Ιωαννίνων.

‘Υπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Ιωαννίνοις Κονίτσιων, «Ἐνωσις», ἀπεστάλησαν εἰς τὸ Λύκειον Κονίτσης δραχμαὶ πεντακόσιαι ἵνα

χορηγηθῶσιν ὡς βραβεῖον εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου συμπατριώτου μας στρατηγοῦ Σωκράτους Δημαράτου, εἰς διακριθέντα μαθητὴν τοῦ παρόντος Σχολικοῦ ἔτους.

Τὴν 21 - 6 - 67 ἀφίχθη εἰς Κόνιτσαν ὁ Νομάρχης κ. Ἀθανάσιος Λεβίδης, καὶ συνειργάσθη μὲ τὰς τοπικὰς ἀρχὰς πρὸς ἐπίλυσιν διαφόρων ζητημάτων τῆς ἀρμοδιότητός του.

‘Ο Λοχαγὸς κ. Ιωάννης Μανουσαδάκης προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ταγματάρχου. Εὔχομεθα καὶ εἰς ἀνώτερα.

Νομαρχιακὸς Σύμβουλος τῆς Ἐπαρχίας μας ἐδιορίσθη ὁ καὶ πρὸ ἐτῶν διατελέσας τοιούτος κ. Ἀθανάσιος Ζ. Κατσένης ἐκ Βουρμπιάνης.

Τὴν 24 - 6 - 67 ἐγένοντο αἱ ἔξετάσεις τῶν τριῶν Δημοτικῶν Σχολείων Κονίτσης μὲ ὥραίους διαλόγους, ἀπαγγελίας κλπ., εἰς τὰς ὅποιας παρέστησαν διάφοροι ἐκπρόσωποι τῶν ἀρχῶν, οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες, καὶ ἄλλοι θεαταί.

ΓΑΜΟΙ — ΜΝΗΣΤΕΙΑ

Τὸν Μάϊον ἐτελέσθησαν ἐνταῦθα οἱ γάμοι τοῦ κ. Νικήτα Δ. Χατζηρούμπη μετὰ τῆς δίδος Χρυσάνθης Κ. Γαϊτανίδου.

Τὴν 4.6.67 ἐτελέσθησαν εἰς Ἀσημοχώριον οἱ γάμοι τοῦ κ. Εὐαγγέλου Παπᾶ - Δημητρίου Τάτση μετὰ τῆς δίδος Αύγούλας Α. Βαλντά ἐκ Πυρσογιάνης, καὶ εἰς Κόνιτσαν τοῦ κ. Ιωάννου Α. Σέρρα μετὰ τῆς δίδος Ειρήνης Λάμπρου ἐκ Καλλιθέας.

Ο κ. Νικόλαος Ιαππάς, διευθυντὴς τοῦ Ἐθν. Όρφανοτροφείου Αρρένων Κονίτσης, καὶ ἡ δὶς Ειρήνη Τσώνη, νηπιαγωγός, ἀντηλλαξαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.

ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΑΦΙΞΕΙΣ — ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ἐπανέκαμψεν ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Ἀπ. Εξάρχου.

Ἀφίχθησαν ἐξ Ἀθηνῶν δι’ Ἀμάραντον ὁ κ. Δημήτριος Κιτσαντώνης μετὰ τῆς κυριας του, καὶ ἐξ Η.Π.Α. ἡ δὶς Ρωξάνη Χ. Ἐξάρχου διὰ ‘Αγ. Παρασκευήν.

Ανεχώρησεν δι’ Ἀθήνας ὁ κ. Κων. Γκάσιος.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ — ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Ο κ. Σπυρίδων Ε. Χοῦσος ἐγένετο εύτυχης πατὴρ ἀρρενος τέκνου ὁμοίως καὶ οἱ κ.κ. Αθανάσιος Τζάλλας καὶ Βασίλειος Μουρεχίδης ἐκ Κάτω Κονίτσης.

Τὴν 8 - 6 - 67 ὁ τέως ὑποδιοικητὴς τοῦ 583 τάγματος, Ταγματάρχης κ. Γεώργιος Πάτσης, ἐγένετο ἀνάδοχος τῆς μικρᾶς κορούλας τοῦ δασάρχου Κονίτσης κ. Ἡλία Κολοβίνου, ὁμομάσας αὐτὴν Βασιλικὴν — Ἀδαμαντίαν.